

Evanghelia după Matei

Capitolul 6

6:1-18: MOTIVAȚIA NEPRIHĂNIRII

Neprihănirea cerută de Dumnezeu este detaliată în secțiunea 5:21-6:34. Ea este compusă din trei mari părți:

- A) Raportarea la SEMENI (5:21-48)
- B) MOTIVAȚIA neprihănirii (6:1-18)**
- C) Raportarea la LUCRURILE MATERIALE (6:19-34)

Apoi urmează pasajul despre spiritul de judecată din 7:1-6 care are un rol special în *Predică*. Vom discuta acest aspect mai târziu.

Predica de pe munte ne arată două mari domenii care rostesc adevărul despre relația noastră cu Dumnezeu cel nevăzut: raportarea la semeni și raportarea la bani. Adevărul despre INIMA noastră iese la iveală în relația cu semenii și în relația cu lucrurile materiale. În aceste două domenii Dumnezeu așteaptă să RODIM spre slava Lui. Iar dacă în inima noastră nu este dragoste de Dumnezeu și suntem doar îmbrăcați în haine de oi, în domeniul relațiilor și în domeniul bunurilor materiale vom falimenta rușinos. Căci din prisosul inimii va vorbi gura noastră.

Și între cele două domenii fundamentale, Mântuitorul abordează problema **MOTIVAȚIEI** neprihănirii noastre. Aceasta este o secțiune cheie. Eu pot încerca să excelez în iubirea față de semeni și în detașarea față de lucrurile materiale, și cu toate acestea să fiu pe un drum greșit din PRICINA unei motivații greșite. Iar motivația aceasta greșită va întina procesul sfințirii, va împiedica puterea Duhului în mine și până la urmă mă va conduce în căderi în cele două domenii despre care vorbim. Motivația este un element ASCUNS, dar un element cheie în neprihănirea cerută de Dumnezeu. Încă odată, Mântuitorul subliniază că neprihănirea cerută de Dumnezeu își are rădăcinile înlăuntru, în inima noastră. Iar motivația pune în discuție adâncimile ființei și inimii noastre, aspectele cele mai ascunse ale sufletului nostru.

Pentru Dumnezeu nu este important doar ce faci, ci în aceeași măsură de ce faci ceea ce faci. O motivație greșită anulează procesul sfințeniei. O motivație greșită întinează fapta bună cu care ne lăudăm. Pavel ne explică atât de clar în *1 Cor.13* că motivația cerută de Domnul este dragostea și că dușmanul iubirii și motivația instinctivă a firii pământești sunt AFIRMAREA DE SINE. Pavel ne deschide mintea să înțelegem că afirmarea de sine poate SIMULA toate elementele neprihănirii cerute de Dumnezeu și în același timp le poate anula pe toate. Astfel cineva poate fi chiar martir din afirmare de sine, dar nu-i folosește la nimic. Mântuitorul ne explică același lucru în predica de pe munte.

Ținta poruncii este dragostea, și neprihănirea divină ne direcționează către aproapele nostru. Dar este interesant că tocmai acest aproape spre care ne îndreaptă Dumnezeu este cel care poate compromite motivația sfințirii noastre. Lupta e feroce. Căci noi iubim aproapele, iar el ne apreciază pentru acest lucru, iar aprecierea sa este atât de dulce încât poate înlocui motivația curată a iubirii. Relația cu Dumnezeu spuneam nu poate fi separată de relația cu semenii, iar relația cu semenii scoate la iveală adevărul despre relația noastră cu Dumnezeul cel nevăzut. Dar relația cu semenii este tocmai principalul lucru care ne poate compromite relația cu Dumnezeu. Pe semenii îi vedem, iar pe Dumnezeu nu îl vedem. Relația cu Dumnezeu se va manifesta mereu în relația cu semenii, dar nu va fi înlocuită sau eclipsată de către aceasta. Este ca pe mersul pe sârmă. Este foarte complicat.

Când am analizat secțiunea *Raportarea la semenii*, am făcut distincția dintre perspectiva absolutelor lui Dumnezeu care vizează neprihănirea noastră și perspectiva dinamicii credinței care vizează rodirea noastră. Și am subliniat că marea noastră problemă este că încurcăm cele două perspective. Și astfel, încercăm ca prin rodirea noastră să adăugăm, să completăm sau chiar să substituim neprihănirea lui Hristos primită în dar prin credință și care este singura care soluționează cerințele absolutelor divine. De asemenea, când vom fi chemați să ne luptăm până la sânge împotriva oricărui păcat în dinamica credinței, vom alege complacerea în greșeli pe motiv că oricum suntem deja întinați și că standardele sfințeniei lui Dumnezeu sunt și vor rămâne atât de departe de noi. Când discută MOTIVAȚIA sfințirii noastre, Mânuiitorul ne arată că aprecierea semenilor este dușmanul de moarte al unei motivații curate. De ce? Pentru că semenii cel mai adesea ÎNCURCĂ cele două perspective. Și astfel, de cele mai multe ori semenii vor soluționa problema neprihănirii noastre prin roadele noastre din dinamica credinței. Și aici punem în discuție o a doua întrebare fundamentală. Prima este: pe ce bază sunt eu neprihănit? A doua este: pe ce bază este aproapele meu socotit neprihănit? Și reacția firească este să propunem ATÂT în dreptul nostru CÂT ȘI ÎN DREPTUL SEMENILOR, o neprihănire personală care este:

- Construită prin eforturi personale
- Care poate sta în picioare doar în contextul scăderii standardelor absolute ale sfințeniei lui Dumnezeu
- și care are ca temelie comparația cu celălalt

Și deci dacă eu biruiesc ÎN INIMA mea lupta cu marea ispită a neprihănirii personale, lupta nu s-a încheiat, căci semenii mei, în mod instinctiv, îmi vor reaprinde ispita unei neprihăniri personale. Cum așa? Pentru că ei mă VOR CONSIDERA bun sau neprihănit nu DOAR datorită neprihănirii primite în dar de la Hristos prin credință, CI datorită faptului că (sau și din pricina faptului că) așa avea o neprihănire a mea, prin care sunt MAI BUN ca ceilalți și NU AM ÎNCĂLCAT poruncile GRAVE ale Legii. Ei mă primesc în inima lor nu PRIN HAR; PRIN CREDINȚĂ, NU PE BAZA MERITELOR lui HRISTOS, ci pe baza unor merite ale mele. Ei vor avea încredere în mine și mă vă vor lăuda pentru faptul că dosarul meu este neîntinat, este

imaculat. Și de regulă dacă ești un om politic și civilizată printre semenii, ai o anumită stăpânire de sine ca să nu răbufnești în public, te ferești de adulter și de domeniul alunecos al afacerilor, te implici constant în slujirea din Biserică, în ochii firești ai semenilor nu ai dosar, ești IMACULAT. Dacă nu ești implicat în scandaluri sexuale sau financiare, dacă nu comiți abateri grave de la Lege și dacă ești un om religios, oamenii firești te vor cataloga drept un om de încredere, fără dosar. Și ce confort îți va da acest statut! Nimeni să nu aibă ce scormoni în trecutul tău! Și să poți privi în ochii pe toți fără să îți fie teamă sau fără să roșești! Și astfel, chiar dacă în cămăruță îți aduci aminte de absolutele sfințeniei lui Dumnezeu și de faptul că poți fi socotit neprihănit doar prin credință, când ieși printre oameni, aceștia te vor privi prin lentila neprihănirii personale și VOR reaprinde în sufletul tău ISPITA neprihănirii personale. De fapt, tot spiritul veacului propune o lentilă de raportare la noi înșine și la semenii, pe baza meritelor și în lumina standardelor noastre omenești, și în nici un caz pe baza harului și în lumina absolutelor divine. Oamenii prin aprecierile lor firești îmi vor pune pe tavă CONFORTUL atât de dorit de eul meu, de a fi fără dosar, de a fi neprihănit în sine. Și oamenii prin JUDECĂȚILE lor bazate pe căderile mele reale îmi vor da durerea de a avea DOSAR și implicit îmi vor aprinde DORINȚA de fi fără DOSAR.

Astfel, eu pot porni smerit spre semenii, socotindu-mă neprihănit doar prin credință, doar pe baza meritelor lui Hristos și dorind să rodesc dragoste spre slava lui Dumnezeu. Dar când aduc aceste roade printre semenii, ei mă vor socoti om bun pe baza acestor roade și vor reaprinde teribila ispită de a LUA ROADELE vizibile din viața mea și să le punem ALĂTURI de neprihănirea INVIZIBILĂ primită doar prin credință. Și aici descoperim un ALT ASPECT important. Pavel ne spune că el trăiește prin credință și nu prin vedere. Trăirea prin credință va fi mereu concurată de trăirea prin vedere. Firea va fi atrasă de VIZIBIL, care oferă iluzia siguranței. Elementele nevăzute nasc în noi nesiguranță. Din această perspectivă în căutarea mea disperată de a SOLUȚIONA problema NEPRIHĂNIRII mele, nu este mai TENTANT să mă ancoroz în ROADELE VIZIBILE ale vieții mele în Hristos, decât în neprihănirea INVIZIBILĂ primită în dar prin credință. Isus îmi promit că ÎN EL eu sunt ALB CA NEAUA. Dar Eu nu văd acest lucru, ci eu VĂD păcatele comise în trecut și IMPERFECȚIUNILE din PREZENT. Și de asemenea VĂD faptele bune din trecut și din prezent. Suntem chemați să TRĂIM prin credință, și nu prin vedere MAI ALES în DOMENIUL NEPRIHĂNIRII. Ce ușor afirmăm mântuirea doar prin credință și ce greu integrăm acest adevăr în viața noastră de zi cu zi.

Reținem că neprihănirea personală care mereu va avea tendința să se ridice împotriva neprihănirii lui Hristos are DOUĂ SURSE. Una este ÎN NOI ÎNȘINE, și anume:

- în nevoia de a fi curați, de a avea o imagine bună față de noi înșine
- în tendința noastră firească de ne ancora în ce SE VEDE
- în MÂNDRIA NOASTRĂ care ne spune mereu că SUNTEM sau PUTEM DEVENI cineva PRIN NOI ÎNȘINE

- da, în MÂNDRIA NOASTRĂ luciferică care NU vrea să accepte adevărul dureros despre NOI ÎNȘINE
- în gândirea noastră superficială care scade standardele sfințeniei divine și propune compararea cu CELĂLALT ca și criteriu fundamental al sfințeniei.

Iar a doua SURSĂ este în SEMENII NOȘTRI care:

- ne vor propune din afară aceeași perspectivă asupra neprihănilor noastre ca cea pe care o avem dinlăuntru nostru.
- ne vor aprecia și accepta PE BAZA neprihănilor noastre personale
- ne vor JUDECA pe baza dosarelor noastre care ne-au întinat neprihănilor noastre sau pe baza unor dosare imaginare care ne-ar smulge din statutul de imaculat.

Și presiunea izvorâtă DIN AFARĂ se unește perfect cu CEA DIN INTERIOR. Iar lupta e teribilă. Lupta cu noi înșine pe care o câștigăm în cămăruță, trebuie să o câștigăm și în afară, în relația cu SEMENII. Semenii fără să își dea seama și fără să își propună vor exercita o prigoană continuă asupra sufletului nostru, căci trăind în spiritul veacului ne vor propune mereu și mereu să revenim la marea noastră iubire: neprihănilor personale. Și atât aprecierile lor dulci, cât și judecățile lor aspre ne vor CONDUCE către același lucru, către ideea de fără dosar, de imaculat. Și din această perspectivă la fel cum este UN TEST să faci o faptă bună înaintea semenilor, la fel este un TEST să faci o faptă rea înaintea semenilor sau a unui semen. Când greșești față de cineva, acel cineva te poate privi mereu prin lentila acelei greșeli. Și acest lucru va fi o provocare pentru cel credincios. Căci el trebuie să se privească DOAR prin lentila HARULUI. De asemenea, se poate ca atunci când greșești față de cineva SĂ AI IMPRESIA că acel cineva te privește DOAR prin lentila acelei greșeli. Și mare atenție, dacă TU ești în zăbaterea construirii unei neprihănilor personale, iar aceasta este lentila pe care o folosești, va FI FOARTE GREU să accepți, să crezi că CELĂLALT te poate privi prin lentila harului ÎN POFIDA greșelii IMENSE pe care i-ai făcut-o. La fel cum un om pervers nu poate înțelege un om curat, la fel un legalist, nu poate înțelege un om al harului. Și atunci când un legalist greșește unui om al harului, legalistul mereu va bănuși pe nedrept pe omul harului că îl judecă sau disprețuiește ÎN ASCUNS. Cel legalist nu va crede că e posibil ca celălalt să îl privească astfel, pentru că cel legalist nici nu prea știe că se poate privi și ALTFEL. Și chiar dacă un OM al harului greșește unui om al harului, tot va fi ispășit să bănușiască că celălalt îl va privi prin lentila Legii. Ispășia rămâne, dar o va birui. Provocarea este următoarea:

- să învățăm mai întâi să ne privim pe noi înșine prin lentila harului care soluționează cerințele absolutelor DIVINE și să învățăm să ne privim așa și în situații de cădere, și în situații de biruință. Să înțelegem diferența dintre problematica neprihănilor noastre și procesul dinamic al creșterii în CREDINȚĂ.

- Apoi, să ÎNVĂȚĂM să îi privim și pe ceilalți la fel. Astfel, nu vom judeca, nu vom pune etichetă unui semen în urma unei singure greșeli și nici nu îi vom idolatriza pe cei cu mari performanțe spirituale.
- Apoi, să ÎNVĂȚĂM să rezistăm modului greșit în care ne privesc ceilalți. Să rezistăm aprecierilor idolatre și judecăților aspre ale semenilor care ne ispitesc să ne contruim o neprihănire personală pe baza căreia să fim primiți în cugetele semenilor.
- Și nu în ultimul rând să îi învățăm pe frații noștri să ne privească doar prin lentila harului și să folosească această lentilă și cu privire la ei înșiși și la ceilalți SEMENI.

Fariseii nu doar că scăzuseră STANDARDELE pentru a-și putea construi o neprihănire a lor, dar erau animați și de o MOTIVAȚIE greșită. Chiar dacă credeau în Dumnezeu și îl aveau pe buze, lor le păsa mai mult de părerea semenilor decât de părerea lui Dumnezeu despre ei. Semenii VIZIBILI exercitau o presiune mai mare decât Dumnezeu cel nevăzut. Dar Dumnezeu vrea să vadă dacă avem credință ÎN EL, dacă pe El Îl căutăm, dacă Lui căutăm să-i fim plăcuți, dacă pe El îl iubim! Sfințirea vieții a devenit pentru Farisei un mijloc al afirmării de sine. Dacă păgânii căutau slava oamenilor arătând cât de puternici sunt, cât de mulți bani au sau cât de pricepuți sunt într-un anumit domeniu valorizat de societate, fariseii căutau slava oamenilor prin religiozitate și sfințirea vieții. Cu ce se deosebeau ei de păgâni? Ei doar schimbaseră MIJLOCUL (care părea a fi mai sfânt decât al Neamurilor), dar ÎN ESENȚĂ erau exact ca Neamurile.

Mântuitorul consideră că nevoia de a fi privit, apreciat, lăudat este o NEVOIE legitimă. De aceea substituie aprecierea oamenilor cu aprecierea divină. El nu neagă nevoia de a fi văzut. Am fost creați cu această NEVOIE. Am nevoie de o PĂREREA din afara noastră care să ne dea confirmarea propriei identități. Nevoia aceasta este așa de mare încât oricât de confirmați suntem vom continua cu disperare că ne căutăm confirmarea. Un bătrân realizat pământește din toate punctele de vedere, cu reușite fără număr, cu aprecieri și recunoașteri fără număr, va TRESĂRI bucuros la cea mai mică apreciere pe care i-o va face un necunoscut de pe stradă. Setea de apreciere și confirmare nu se satură. Și e normal să fie așa și e bine să fie așa. Căci aceasta e diferența între Creator și făptura creată. Creatorul Își este suficient Sieși. El nu are nevoie de ceva. El nu ESTE. El nu are nevoie de ceva din afara Lui. El Își este suficient Sieși. El nu are nevoie de lauda și închinarea noastră. Noi avem nevoie să Îl lăudăm și să I ne închinăm. El Se bucură de închinarea noastră, dar poate trăi pe deplin fericit și în mod etern fără ea. Și această nevoie, ca și celelalte nevoi ne fac DEPENDENȚI. Suntem închiși în nevoi, suntem predestinați să fim DEPENDENȚI. Singura noastră alegere constă în a decide de CINE să fim dependenți. Cel rău va încerca să ne facă dependenți de lumea vizibilă și de tot ce este în ea. Dumnezeu ne va chema să fim dependenți de El în toate domeniile. Soluția nu este să ne negăm dorințele și

nevoile. La această soluție au apelat de exemplu religiile orientale: negarea dorințelor pentru a anula suferința. Biblia ne învață să ne acceptăm dorințele, nevoile și să le punem la picioarele bunului nostru TATĂ. Astfel, e normal să căutăm apreciere pentru faptele noastre bune, dar această apreciere trebuie să o căutăm la Tatăl, și nu la oameni. Și de ce la Tatăl și nu la oameni? De ce este rău să căutăm aprecierea oamenilor?

Pentru că aceste două tipuri de aprecieri sunt antagonice. Ele provin din două lumi, din două sisteme diferite. Aprecierea semenilor este stimulată de vizibil, de spiritul veacului și în cel din urmă de Prințul Întunericului. Aceste aprecieri lumești SUBSTITUIE aprecierea divină. Nu poți căuta să fii plăcut și oamenilor și lui Dumnezeu. Pentru că aprecierea din partea oamenilor duce la robie. Ea ne face dependenți de aprecierile semenilor. Dumnezeu ne vrea dependenți DOAR de El, iar oamenii vor aprecia de multe ori ceea ce Dumnezeu nu apreciază și nu vor aprecia ceea ce El apreciază. Și deci nu putem căuta să fim plăcuți și oamenilor și lui Dumnezeu. Pentru că aprecierile oamenilor sunt mincinoase, înșelătoare, departe de adevăr. Sunt aprecieri idolatre care ne stimulează marea ispită de a căuta să fim buni prin noi înșine, de a căuta să fim cineva prin noi înșine. Aprecierea divină în schimb este DUPĂ adevăr. Tatăl care ne apreciază de SUS, ne apreciază ca UNUL care ȘTIE că suntem acceptați înaintea Lui doar prin Hristos, iar acum rodim PRIN HRISTOS doar spre slava Lui. Dumnezeu ne apreciază în contextul harului și al dependenței totale de El, și astfel ne apreciază fără a ne stimula prin această apreciere tendința luciferică de a fi o sursă ÎN SINE. Nu poți deci căuta și aprecierea oamenilor și aprecierea divină.

Și aici am atins un punct important. Mântuitorul ne îndeamnă să căutăm aprecierea divină și răsplata Tatălui ceresc. Dar dacă noi căutăm acest lucru în spațiul Legii, și nu al harului iarăși suntem pe drumul greșit. Toată predica de pe munte este preștată de ideea RĂSPĂLĂTIRII cerești. Când am analizat fericirile am încadrat tema răsplătirii în contextul harului. Doar în acest context este legitim să căutăm aprecierea divină, pentru că doar în acest context o putem căuta. Dar dacă noi facem fapte bune ÎN ASCUNS pentru a-i dovedi lui Dumnezeu cât de buni suntem și pentru a-L face să ne răsplătească pentru neprihănirea noastră suntem pe drumul cel rău. Ascunsul este acel spațiu al dinamicii credinței și al rodirii noastre, spațiu care este inaugurat de HARUL divin și care nu poate fi în afara harului divin. Așa cum am comentat deja la FERICIRI, deși totul este har și Dumnezeu e totul în toți, există o parte a noastră, pe care Dumnezeu o caută, o așteaptă, o răsplătește. Și despre această parte ne vorbește și Mântuitorul în capitolul 6. Ea este de mare preț înaintea Tatălui și El o va răsplăti cu o generozitate dumnezeiască.

În ceea ce privește răsplătirea, Mântuitorul folosește VIITORUL: își va răsplăti. Deci răsplata nu va fi neapărat în această lume, aici doar o vom degusta. Dar adevărata RĂSPĂLĂTĂ va fi DINCOLO, în ceruri, cum ne va spune Mântuitorul mai departe în 6:20. Și așa strălucește adevărata credință și adevărata răsplată este Dumnezeu ÎNSUȘI! Căci dacă noi sperăm că în ceruri vom primi munți de orez și haremurii de femei, suntem departe de adevăr! Căci problema în discuție este autenticitatea motivației și credinței noastre. Dumnezeu nu ne spune să nu căutăm răsplată dar să o căutăm la El. Dumnezeu ne spune să nu o căutăm aici și acum, ci mai degrabă

atunci și acolo. Dar adevărata provocare este să redefinim răsplătirea. Și răsplătirea este ÎNSUȘI Dumnezeu. În ceruri se știe cu claritate acest lucru. Când Îl vezi pe Dumnezeu NU POTI să vrei sau să cauți ALTCEVA. În ceruri nu poți să fii răsplătit decât din Dumnezeu și cu Dumnezeu. Doar aici pe pământ, putem căuta alte răsplăți, căci Dumnezeu rămâne nevăzut. Dar când Mântuitorul vorbește de răsplata noastră din ceruri ea poate fi DOAR Dumnezeu. Și aici e esența problemei. Ea este adusă în discuție de diavol în Iov cap.1, iar Dumnezeu nu o neagă, ci o aprobă. De ce Îl iubea Iov pe Dumnezeu? Nu din pricina a ceea ce era Dumnezeu, ci din pricina darurilor vizibile primite în această lume în care Dumnezeu rămâne nevăzut. Iov îl iubea pe Dumnezeu pentru Dumnezeu ca scop în sine sau Iov îl iubea pe Dumnezeu pentru BENEFICIILE aduse de iubirea de Dumnezeu. Iubirea de Dumnezeu era scop sau mijloc pentru viața lui IOV?

Și este un singur MOD de a se demonstra acest lucru, și anume, prin ceea ce Mântuitorul numește: ASCUNS. Ascunsul este acel LOC în care credința este ACTIVĂ fără a primi răsplătiri vizibile, imediate. Și există trei tipuri de ASCUNS:

1. Ascunsul ca Spațiul al singurății, când nu vede nimeni și despre care nu va afla nimeni.
2. Ascunsul atitudinii INIMII care este activă chiar și în văzul mulțimii.
3. Ascunsul ca perseverență în neprihănire, chiar dacă răsplata pentru neprihănirea noastră este EXACT opusul, adică pedeapsa pe care ar primi-o cineva care se complăce în fărădelege.

Mântuitorul a întrupat toate aceste tipuri de ASCUNS. În cele 40 de zile de ispitire a biruit cele mai cumplite ispite fără să știe nimeni și fără să afle nimeni. În timpul lucrării publice, El a respins în inima Lui slava deșartă a mulțimii și a căutat doar aprecierea Tatălui. Și la sfârșitul lucrării, El a fost pus în numărul celor nelegiuiți și a primit cea mai rușinoasă și dureroasă pedeapsă a vremii: crucificarea. Cu toate acestea, a rămas fidel Tatălui. Sunt deci trei tipuri de situații care testează autenticitatea motivației și credinței noastre. Toate trei se leagă de răsplătirile și beneficiile vizibile, pământești ce pot izvorî din umblarea noastră în neprihănire. În prima situație răsplata LIPSEȘTE. În a doua răsplata EXISTĂ. În a treia se primește exact OPUSUL RĂSPLĂȚII.

Vom da și un exemplu. Cineva își vinde pe rând toate averile și bunurile, tot ce are pentru a salva viețile oamenilor din satul său. În primă fază nimeni nu știe acest lucru. Săteanul salvator e privit ca un membru obișnuit al comunității. El persistă în fapta sa bună. În a doua fază satul află, îl ovaționează și vrea să îl pună conducător. El refuză bogățiile și funcția și persistă în fapta sa bună fără să își alipească inima de aprecierile mulțimii. Și în a treia fază, satul se răscoală pe nedrept împotriva sa și îl acuză de trădare și îl batjocorește, chinuie și condamnă la moarte. Săteanul nostru persistă în fapta sa bună și își vinde și ultimele bunuri pentru a slava satul de o invazie străină.

În *Matei 6* Mântuitorul insistă pe ascunsul ca singurătare și pe ascunsul ca atitudine a INIMII. Mântuitorul insistă pe ascunsul ca singurătare, deoarece El se adresează unui auditoriu bolnav. El le propune un tratament pentru vindecare și îi provoacă să facă lucruri bune despre care să nu știe NIMENI. Iar când cineva începe să exerseze neprihănirea în ascuns, atunci va fi uimit de ce mare va fi împotrivirea INIMII față de acest lucru. Iar INIMA va întreba: dar chiar să nu știe nimeni? și va căuta tot felul de argumente sfinte pentru ca să știe măcar cineva. Și această împotrivire a inimii față de ascuns va scoate la iveală boala spirituală și motivația greșită din spatele faptelor bune. Și dacă omul care urmează tratamentul propus de Mântuitorul va învinge împotrivirile inimii și va continua să facă fapte bune în ascuns, va căpăta vindecare. El va învăța o motivație curată și apoi va continua să folosească această motivație și în cazul faptelor bune care nu sunt în ascuns. Căci nu toate faptele bune pot rămâne în ascuns. Mântuitorul ne-a învățat mai devreme că faptele noastre bune trebuie văzute de oameni ca ei să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării. Mântuitorul nu se contrazice, ci ne spune că în viața noastră trebuie să existe și fapte făcute ÎN ASCUNS și fapte făcute în VĂZUL oamenilor. Trebuie să existe UN ECHILIBRU. Pentru a fi siguri că suntem pe drumul cel bun, pentru a ne cerceta pornirile inimii și pentru a ne păstra motivația curată, trebuie ca o bună parte din neprihănirea noastră să rămână ÎN ASCUNS. Cu alte cuvinte, dacă TOT ce fac plăcut înaintea lui Dumnezeu spun și oamenilor pot avea o problemă. Inima este nespus de înșelătoare și deznădăjduit de rea. Cine dintre noi va recunoaște că el se sfințește de ochii oamenilor? La început vom nega cu toții boala. Dar ascunsul o va scoate la iveală. Ascunsul va fi un barometru sfânt prin care să ne radiografiem mereu motivația noastră. Ascunsul ne va păzi de o motivație greșită. Ascunsul ne va arăta pe unde suntem și ne va ajuta să rămânem pe drumul cel bun. Dumnezeu concepe lupta spirituală astfel încât o bună parte din bătăliile pe care le ducem să rămână doar între noi și Dumnezeu. Acelea sunt nestematele noastre de care nu trebuie să știe nimeni. Acela este ASCUNSUL nostru.

Mântuitorul alege ca exemplificare trei lucruri: milostenia, rugăciunea și postul. Cât de bine a ales Mântuitorul aceste trei practici. Privind înapoi spre istoria Bisericii de 2000 de ani, observăm cât de importante și valorizate au fost aceste trei practici și au fost considerate piloni esențiali pentru neprihănirea personală. Un om sfânt care impresionează semenii este cel care vinde tot ce are la săraci și se dedică postului și rugăciunii. Practicarea milosteniei, a postului și a rugăciunii era ceva fundamental din viața Fariseilor. Aceste practici le confereau sentimentul de sfințenie, de a fi plăcuți lui Dumnezeu, de a fi mai buni față de ceilalți. Acest lucru nu înseamnă că aceste trei domenii nu sunt importante. Dimpotrivă sunt extrem de importante, tocmai de aceea au fost pervertite de diavol și confiscate de neprihănirea falsă a fariseilor. Mântuitorul Însuși a postit 40 de zile și postul a fost o armă spirituală prin care a biruit ispitele celui rău. Mântuitorul vrea să răscumpere aceste practici și propune înfăptuirea lor în ascuns.

Mântuitorul insistă cel mai mult pe rugăciune. Rugăciunea este un element fundamental al relației noastre cu Dumnezeu. Rugăciunea face posibilă relaționarea cu Dumnezeu. Prin rugăciune comunicăm cu Dumnezeu și ne aducem aminte că relaționăm cu o Persoană vie și că

Dumnezeu ne cheamă la părtășia cu sine, și nu la o religie rece a ritualurilor. Dumnezeu nu vrea ritualuri. Cum ar reacționa un părinte dacă ar fi ignorat de copilul său, nu ar comunica cu el ca un copil cu părintele său, ci de dragul părintelui ar face în casă mecanic tot felul de ritualuri. De exemplu, fără să privească în ochi părintele i-ar repeta mecanic: vreau mâncare. Vreau mâncare. Vreau mâncare. Și tot așa. Ce părinte și-ar dori așa ceva? e adevărat că în vechiul legământ Dumnezeu a cerut împlinirea unor ritualuri, dar ritualurile aveau o semnificație spirituală și ele trebuiau însoțite de o atitudine a inimii și scăldate în acea rugăciune vie a inimii! Cartea Psalmilor ne descoperă ce trebuie să fie în INIMA unui om care împlinește ritualurile și poruncile Legii. Trebuie să fie o comunicare permanentă cu Dumnezeu, o părtășie VIE clipă de clipă cu Dumnezeu. Dacă în inima omului religios nu există această comuniune cu Dumnezeu oglindită de rugăciunile psalmiștilor, atunci toată neprihănirea și religiozitatea sa este falsă. Dumnezeu nu are nevoie de rugăciuni, ritualuri și fapte bune ÎN AFARA unei relații cu El. Toate acestea au sens în relația cu Dumnezeu. Tragedia este că omul religios folosește faptele bune TOCMAI pentru a substitui relația vie cu Dumnezeu. Pe Farisei tocmai practicarea rugăciunii (cea care insistă cel mai bine pe aspectul relațional între om și Dumnezeu) îi îndepărta de o relație vie cu Dumnezeu. De aceea, Mântuitorul insistă pe rugăciune și vrea să răscumpere rugăciunea. Fără rugăciune ca mod de viață nu poate exista o relație cu Dumnezeu, la fel cum fără comunicare o relație moare, la fel fără rugăciune părtășia cu Dumnezeu dispare.

Mântuitorul răspunde la următoarele întrebări:

- De ce să ne rugăm?
- Cui să ne rugăm?
- Pentru ce sau cum să ne rugăm?

Trebuie să ne rugăm pentru Dumnezeu, pentru relația cu El și nu pentru neprihănirea noastră personală și pentru aprecierile oamenilor. Ne rugăm lui Dumnezeu care este Tatăl nostru. Noi ne-am obișnuit cu această expresie. Dar în Vechiul Legământ, nici unul din psalmiști nu se ruga lui Dumnezeu cu denumirea Tată. Ei se adresau: Doamne, Dumnezeu, Domnul, Împăratul. Nimeni nu îndrăznea să i se adreseze lui Dumnezeu: Tatăl meu. Doar Isaia, cel care primește o revelație specială despre Hristos, îndrăznește să îl numească pe Dumnezeu, Preaiubitul inimii (Isaia 5:1) lui și Tatăl nostru (Is.63:16, 64:8). De ce această raritate în Vechiul Legământ? Oare Dumnezeu nu era și atunci Tatăl lor? În Vechiul Legământ, problema păcatului nu era încă soluționată. Exista iertare și mântuire, dar în baza unei jertfe viitoare care urma să ispășească în mod desăvârșit păcatul. Și pentru a arăta acest lucru și pentru a explica nevoia unei jertfe viitoare, sunt așezate mai multe bariere între om și Dumnezeu. Deși omul era iertat și se bucura de o relație cu Dumnezeu, erau mai multe bariere care arătau că ceva nu este încă soluționat între om și Dumnezeu, căci dacă nu existau aceste bariere cum se mai putea explica necesitatea venirii și morții lui Hristos? Și existau cele două perdele din Cort, mijlocirea făcută de preoți, clădirea

templului, lipsa de acces a fiecărui evreu la cărțile sacre etc., dar când Hristos a venit, El a ispășit păcatul și a îndepărtat aceste bariere care aveau menirea să arate că păcatul Nu este încă ispășit. Odată ispășirea păcatului înfăptuită ce sens mai aveau aceste bariere? Mântuitorul rostește predica de pe munte între cele două legăminte: El descoperă adevăratele adâncimi ale Legii din vechime, dar introduce și elemente noi, specifice Noului Legământ. Noul Legământ aduce o apropiere mai mare față de Dumnezeu. De aceea, noi prin Hristos putem spune TATĂ. Mântuitorul Însuși ne încurajează să ne adresăm lui Dumnezeu ca unui TATĂ. E adevărat că nu este singurul mod de adresare față de Dumnezeu și nici singura imagine care definește natura relației noastre cu Dumnezeu. Tatăl nostru rămâne Împăratul și Stăpânul nostru. În viața credincioșilor se observă două extreme. Unii credincioși nu se bucură de roadele Noului Legământ și îl văd pe Dumnezeu undeva departe și tremură înaintea Lui, dar nu i se pot adresa ca unui Tată. Cealaltă extremă este a acelor care devin așa de familiari cu Dumnezeu ca Tatăl lor încât pierd reverența și uită de măreția și sfințenia lui Dumnezeu. Când ne apropiem de Dumnezeu suntem chemați să ne bucurăm tremurând. Dacă doar tremurăm sau dacă doar ne bucurăm nu suntem pe drumul cel bun. Bucurați-vă tremurând! – iată îndemnul psalmistului (vezi Ps.2).

Pentru ce să ne rugăm? Oamenii se roagă de obicei pentru nevoile lor, nevoi de multe ori idolatre. Conținutul rugăciunilor noastre reflectă egocentrarea noastră și raportarea noastră idolatră la Dumnezeu. Mântuitorul propune ca ÎNCEPUT al rugăciunii următoarea cerere:

- Sfințească-Se Numele Tău!
- Vie Împărăția Ta!
- Facă-Se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ!

Rugăciunea pare ciudată. Oare Numele lui Dumnezeu nu este Sfânt, oare Împărăția lui Dumnezeu nu este vie? Oare voia lui Dumnezeu nu se îndeplinește? La ce se referă ea? Expresia *precum în cer așa și pe pământ* ne oferă cheia în interpretare. Numele Domnului este sfințit, împărăția Sa este vie și voia Sa se împlinesc ÎN CERURI, dar nu și în viețile păcătoase ale oamenilor de pe pământ. Rugăciunea cere de fapt ca frumusețea Împărăției cerești să descindă pe pământ în viețile oamenilor. Și prima viață în care trebuie să descindă este în viața celui care se roagă, și apoi prin mărturia lui și în viețile semenilor săi. Rugăciunea cere de fapt lui Dumnezeu putere de a trăi în ascultare și de a împlini poruncile Sale, de a întrupa valorile Împărăției Sale pe pământ. Preocuparea celui care se roagă nu este legată mai întâi de nevoile sale pământești, ci de Împărăția lui Dumnezeu. Rugăciunea ne învață de fapt să căutăm mai întâi Împărăția lui Dumnezeu. Marea preocupare a celui care se roagă este să fie plăcut lui Dumnezeu, și aceasta nu spre slava sa, ci spre slava Domnului!

Ne aducem aminte de gândurile scrise în 2 Corinteni cap.5. Pavel era încolțit în toate felurile de atacurile celui rău, și viața îi era mereu în pericol. Cu toate acestea, preocuparea sa

majoră era nu să scape de prigoană și să aibă acea viață liniștită și împlinită pe pământ, ci preocuparea sa majoră era să fie găsit plăcut lui Dumnezeu:

- *De aceea ne și silim să-I fim plăcuți lui Dumnezeu, fie că rămânem acasă, fie că rămânem departe de casă.*

Nu înseamnă că Pavel nu era afectat de prigoanele prin care trecea, că nu îi păsa de viața lui și că nu se ruga Domnului să scape de vrăjmașii Lui. Sunt alte pasaje în care Pavel îndeamnă Biserica să se roage pentru izbăvirea sa. Dar aceste preocupări erau pe planul doi. Primul plan era preocuparea de a rămâne plăcut Domnului. Aceasta era prioritatea vieții lui. Iar toate celelalte îngrijorări le arunca la picioarele Domnului care avea grijă de el.

A rosti în fiecare dimineață *Tatăl nostru*, înseamnă a-i cere în fiecare dimineață lui Dumnezeu puterea de a împlini voia sa și de a fi sare și lumină printre oameni. Este foarte interesantă formularea propusă de Mântuitorul. El nu folosește formularea: Doamne, dă-mi puterea să împlinesc poruncile Tale...De ce preferă acestei formulări aceste trei invocări legate de Numele Domnului, de Împărăția Sa și de voia Sa? Pentru că aceste trei formulări sunt teocentrice, pe când formularea propusă de mine are tendințe antropocentrice. Unul care caută să aibă o neprihănire personală îi poate cere și lui Dumnezeu puterea să împlinească poruncile Lui. Dar el este centrat pe sine și cere acest lucru pentru gloria sa și nu pentru gloria Domnului. Rugăciunea *Tatăl nostru* ne învață să trăim pentru Dumnezeu, și nu pentru noi înșine:

- *Sfînșească-Se Numele TĂU!*
- *Vie Împărăția TA!*
- *Facă-Se voia TA!*

Rugăciunea este cheia pentru a ne curăți de o motivație alimentată de aprecierile oamenilor și de a ne îmbrăca cu o motivație curată. Rugăciunea ne apropie de Tatăl nostru care este în ceruri. Pentru a înlocui privirile oamenilor vizibili cu privirea Tatălui nevăzut din ceruri, trebuie ca în duhul nostru să ne apropiem așa de mult de Dumnezeu, astfel încât El să fie mai REAL și mai VIZIBIL. Această apropiere se face prin rugăciune și printr-o rugăciune curată. De aceea insită Mântuitorul în acest pasaj pe rugăciune. Și El ne învață CUM să ne rugăm. El ne învață o rugăciune teocentrică și comută preocupare noastră de pe nevoile și dorințele noastre pe planurile, proiectele și dorințele lui Dumnezeu. Dumnezeu vrea să umple toate lucrurile și vrea să extindă Împărăția Sa pe pământ acum și aici. Prin rugăciunea *Tatăl nostru* noi ne punem în întregime la dispoziția lui Dumnezeu pentru a fi primul petec de pământ unde Numele Său este sfințit, Împărăția Sa este Vie și voia Sa se împlinește precum în ceruri. Noi ne coalizăm cu cerul și ne propunem să aducem valorile, civilizația și frumusețea cerului în mijlocul unui pământ răzvrătit și plin de fărădelege. Mântuitorul ne provocase deja la sfârșitul cap.5:

- *Fiți dar desăvârșiți după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.*

Al doilea punct al rugăciunii vizează pâinea cea de toate zilele. Poate fi vorba și de pâinea spirituală, dar cred că se referă mai întâi la pâinea fizică. Am învățat din ispitiri că omul nu se hrănește doar cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Pentru a împlini voia Sa avem nevoie de pâinea duhovnicească. Pilda semănătorului va introduce această taină. Voia Sa nu o împlinim prin voința și strădaniile noastre, ci prin rodirea Cuvântului Său în noi. Și astfel avem nevoie zilnic de Cuvântul Său care să rodească în noi. În fiecare zi avem lupte spirituale specifice și avem nevoie de un Cuvânt specific din partea lui Dumnezeu care să rodească în noi neprihănire. Trebuie să îi cerem lui Dumnezeu să ne dea zilnic hrana duhovnicească de care avem nevoie. Și acest cuvânt îl putem primi în timpul de părtășie cu Dumnezeu sau acolo poate fi doar reamintit și împrăștiat. Sau îl putem primi de sus chiar în mijlocul ispitirilor, când Dumnezeu ne aduce aminte prin Duhul Său de Cuvântul Său care va fi o pavăză și un scut la fel cum a fost și pentru Isus când s-a luptat cu diavolul în pustie. Această perspectivă ne arată că este fundamental pentru cel credincios să caute zilnic momente de singurătate cu Dumnezeu în rugăciune și studiu. Relația cu Dumnezeu cel nevăzut se întărește în cămăruță, acolo unde suntem mai departe de privirile semenilor. Acolo în cămăruță luăm hrana spirituală care ne va da puterea să rămânem sub autoritatea lui Dumnezeu când intrăm în contact cu semenii. Orice contact cu privirea semenilor este un test spiritual. Este un test mai mare sau mai mic, dar este un test. Pentru că atunci când suntem expuși privirilor semenilor, instinctiv prioritatea noastră devine cum să fim plăcuți celorlalți, cum să nu îi deranjăm, cu să nu le stârnim ostilitatea. Sau, după cum vom vedea mai târziu, există și posibilitatea ca semenul să stârneasă în noi judecată și răutate.

Dar acum să analizăm doar elementele din cap.6. Firea noastră pământească iubește să placă semenilor, iubește pacea cu oamenii, îi este teamă de judecățile și reacțiilor oamenilor. Domnul ne cere să umblăm printre semeni, dar să fim robi privirilor Lui și nu ale semenilor, să-I placem Lui și nu semenilor, să ne fie teamă de El și nu de semeni. Acest lucru este posibil dacă zilnic inima noastră se apropie de Tatăl nostru cel din ceruri. Dumnezeu nu trebuie să fie un simplu concept, ci ceva VIU care să ne dea puterea să înfruntăm privirile semenilor. Dorința de a plăcea oamenilor, de a avea pace cu oamenii și frica de privirile semenilor trebuie să fie zdrobite zilnic și înlocuite cu privirile și aprecierile Tatălui din ceruri. Isus este modelul perfect. El a trăit printre oameni, dar a trăit clipă de clipă sub autoritatea oamenilor. El căuta să fie plăcut Tatălui indiferent de părerile oamenilor. El a trăit cu adevărat ca Împărat. Iubirea creștină nu este iubirea omului slab, bleg și drăguț, care caută să nu deranjeze, să fie politicos, să placă semenilor. Iubirea creștină este o dragoste regală care se manifestă cu demnitate, cu eleganță, cu autoritate, de multe prin confruntare și muștrare. Iubirea creștină regală izvorăște doar dintr-o relație apropiată cu Regele regilor, iar această apropiere este realizată și întreținută în cămăruță. Fără ascunsul din cămăruță, fără rugăciunea în singurătate, nu putem face față presiunii exercitate de privirile vizibile ale semenilor.

Însă expresia pâinea cea de toate zilele se poate referi și la pâinea biologică. Vom vedea la finalul cap.6, că Mântuitorul nu neagă nevoile noastre pământești, ci ne provoacă să le punem pe locul doi și să le punem în mâna Domnului. Dumnezeu nu ne spune: viața voastră pe pământ nu contează, **pricum(pentru ca)** veți ajunge în ceruri! Da, Domnul ne arată că trebuie să ne preocupe mai întâi cerul, dar nu neagă viața noastră pe acest pământ. El știe că, deși suntem cetățeni ai cerului, suntem încă pe acest pământ. El știe nevoile noastre pământești, le validează și are grijă de ele. Înainte de a prezenta rugăciunea domnească, Isus face referire la rugăciunile păgânilor centrate pe nevoile lor și aduse prin repetiții nesfârșite înaintea divinității. Dar în apropierea noastră de Dumnezeu trebuie să nu fim ca păgânii. Dumnezeu este Tatăl nostru. El știe de ce avem trebuință și îi pasă de nevoile noastre pământești. El a gândit și un destin pământesc pentru viața fiecăruia dintre noi și se implică în nevoile noastre. Dar El vizează mai mult decât atât, și de aceea ne împlinește nevoile după voia Lui, după planurile Lui și ține cont și de adevăratele noastre nevoi pe care nu le conștientizăm. Biblia ne învață să distingem între nevoi și pseudo-nevoi, de asemenea ne învață să distingem între nevoile vitale, principale (mântuirea sufletului) și nevoi secundare (mântuirea trupului), ne învață să nu ne idolatrizăm nevoile, dar nici să nu le negăm, ci să le abandonăm în mâna Domnului:

- *Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi. (1 Petru 5:7)*

Așa ne va provoca și Mântuitorul: să avem încredere în Tatăl nostru ceresc care îngrijește de noi, căruia îi pasă de destinul nostru în această lume și care vrea (cel puțin pentru o vreme) să ne țină vii și sănătoși ÎN ACEASTĂ LUME pentru ca să putem fi sare și lumină printre oameni. Și aruncă aceste griji INEVITABILE înaintea Lui prin rugăciune. Rugăciunea pentru pâine nu îi aduce aminte lui Dumnezeu că avem nevoie de pâine, ci ne aduce aminte nouă că Dumnezeu știa și ia aminte la acest lucru. Rugăciunea nu convinge un Dumnezeu zgârcit să ne dea pâinea, ci arată totala noastră dependență de El în ce privește pâinea. Psalmiștii nu își neagă temerile, grijile și nevoile, ci vin mereu cu ele înaintea Domnului. A NU te îngrijora nu înseamnă a nu simți îngrijorarea, ci a nu lăsa să îți domine sufletul și viața. A nu te îngrijora înseamnă a aduce grija înaintea lui Dumnezeu prin rugăciune și a o lăsa prin credință la picioarele Lui.

Noi suntem chemați să credem că Dumnezeu va purta de grijă casei noastre și să ne dedicăm viața îngrijirii Casei Domnului. Strategia celui rău împotriva slujirii noastre este clasică: el ne va stimula îngrijorările pentru propria casă pentru a ne defocaliza de la zidirea Casei Domnului. Ba mai mult, el ne va comuta preocuparea ființei noastre pe pâinea cea de toate zilele și apoi ne va lovi tocmai în spațiul împlinirii voii lui Dumnezeu. Fiind preocupați pentru casa noastră, numai suntem atât de atenți ca să rămânem plăcuți lui Dumnezeu. Și astfel devenim pradă ușoară ispitirilor. Vrajmașul ne captează atenția în altă parte și apoi ne lovește prin surprindere din direcția opusă. A rămâne în veghere înseamnă a avea ca preocupare principală a ființei voia lui Dumnezeu, rămânerea în spațiul ascultării de Domnul. Rugăciunea este arma cheie care ne ajută să aruncăm grijile noastre la picioarele Domnului și să rămânem preocupați, mai întâi, să întrupăm Împărăția Sa pe pământ.

Al treilea element al rugăciunii are în vedere iertarea păcatelor: *și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelilor noștri*. Subliniază din nou cât de importantă este rugăciunea domnească. Este în centrul predicii de pe munte și este dacă vrei INIMA predicii de pe munte. Ideea rugăciunii este reluată în 7:7-12. Pasajul din cap.7 ne descoperă SOLUȚIA la provocarea predicii de pe munte. Predica de pe munte nu este menită să liniștească CI SĂ TULBURE, să îți arate cât de departe ești de standardele divine și să stârnească întrebarea: cum este posibil să împlinim aceste standarde de neatins? Și răspunsul la aceste întrebări îl găsim în pasajul din cap.7: ce este cu neputință la oameni, este cu puțință la Dumnezeu. Și pentru a-l avea trebuie cerut Tatălui din ceruri. Rugăciunea este prezentată ca SOLUȚIE la problema neprihănirii și împlinirii standardelor divine. Este CLAR că predica de pe munte deși accentuează așa de mult necesitatea împlinirii poruncilor, nu ascunde harul și nu propune o mântuire prin Lege, prin fapte. Harul este prezent în întreaga predică, dar harul este revelat cu înțelepciune astfel încât să nu umbrească necesitatea împlinirii Legii. Harul este SOLUȚIA pentru necesitatea împlinirii Legii! De aceea, necesitatea împlinirii legii trebuie subliniată cât mai clar! Rugăciunea Tatăl nostru este cheia predicii de pe munte, și revelează SOLUȚIA la provocările predicii.

Avem nevoie de HAR pentru a împlini poruncile, avem nevoie de HAR pentru pâinea cea de toate zilele și pentru a învinge îngrijorările legate de ea și avem nevoie de HAR pentru iertarea păcatelor. Rugăciunea *Tatăl nostru* trasează direcțiile majore ale rugăciunii ca mod de viață, ale rugăciunii zilnice. Rugăciunea de pocăință este deci o constantă în viața credinciosului. Deși Mântuitorul ne-a cerut să fim desăvârșiți precum și Tatăl este desăvârșit. El Se așteaptă să avem multe greșeli și ne îndeamnă zilnic să ne cerem iertare pentru greșelile noastre. De asemenea El nu vede ca soluție pentru o greșeală un număr de fapte bune, ci pocăința. În dinamica credinței și creșterii spirituale, harul divin este diminuat, blocat de prezența păcatului. Păcatul este îndepărtat prin pocăință. Greșelile se țin de noi, de aceea pocăința este o constantă în viața credinciosului. Acest lucru nu înseamnă o complacere în păcat. Nu, ci acel credincios sincer care se luptă să facă voia lui Dumnezeu va face multe greșeli. ***Cel neprihănit*** cade de 7 ori ne spune Scriptura, dar se ridică. Și standardele lui Dumnezeu sunt atât de înalte, încât avem nevoie în permanență de sângele lui Isus ca să acopere restul dintre trăirea noastră și înălțimea sfințeniei divine. Iată ce ne spun Iacov și Ioan:

- *Toți greșim în multe feluri.* (Iacov 3:2)

a) **Extrema negării păcatului și greșelilor**

*Dacă zicem că avem părtășie cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul. Dar dacă umblăm în lumină, avem părtășie unii cu alții și sângele lui Isus Hristos ne curățește de orice păcat. Dacă zicem că nu avem păcat, ne înșelăm singuri și **adevărul nu este în noi**. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos, și Cuvântul Lui nu este în noi.*

b) Inima pasajului, punctul de echilibru

Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.

c) Extrema complacerii în păcat

*Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem dacă păzim poruncile Lui. Cine zice Îl cunosc și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos și **adevărul nu este în el**. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El. Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus. (1 Ioan 1:6-2:6)*

Tabloul din *1 Ioan* este superb și atât de echilibrat. El vizează două extreme pe drumul sfințirii. Prima este a celui care declară că el nu mai are păcat, că a ajuns la un nivel spiritual în care păcatul nu se mai lipește de el. Cealaltă extremă este a celui care se complac în păcat, care declară că oricum el este slab și mântuirea e doar prin har.

Ioan declară ca mincinoase ambele poziții și repetă afirmația **ADEVĂRUL NU ESTE ÎN EL** atât în dreptul celui care neagă prezența păcatului în viața lui, cât și în dreptul celui care se complac în păcat. Una din cele mai mari provocări ale credinciosului este să accepte harul fără a-l transforma în desfrânare. Ioan ne spune clar că deși creștini, **NU PUTEM** trăi fără păcat. Păcatul se va ține de noi și într-o formă sau alta va fi prezent în viața noastră și de aceea avem nevoie zilnic de pocăință. Nu este ceva rușinos, straniu, ciudat să aplici pocăința în viața ta. E o normalitate. În același timp, același Ioan ne spune că dacă nu păzim poruncile Lui, suntem mincinoși și nu suntem în Hristos. E un paradox. Pe de o parte mi se cere să trăiesc cum a trăit Isus, iar pe de altă parte mi se spune că dacă spun despre mine că eu trăiesc cum a trăit Isus sunt un mincinos! Cum rezolv această dilemă? Sunt multe de zis. În 2:1 Ioan ne dă soluția: noi trebuie să ne dăm toate silințele să nu păcătuiem, acesta trebuie să fie modul nostru de viață, dominantă vieții noastre. Și pe acest **DRUM** când păcătuiem, să ne cerem iertare. Dacă păcatul e mereu prezent în viața mea și pocăința este o normalitate de unde știu că nu mă complac în păcat și că nu transform harul în desfrânare? Răspunsul este în primul rând în inima mea: îmi dau toate silințele să nu păcătuiesc, mă lupt așa cum știu la nivelul în care sunt până la sânge împotriva păcatului? Dacă da, e un semn bun. Apoi, viața mea privită ca proces, ca ansamblu este caracterizată de **RODIRE**? În viața mea se vede o creștere în roadele neprihănirii? Această creștere are impact asupra semenilor din jurul meu? Dacă da, iarăși sunt pe drumul cel bun. În lumina predicii de pe munte e evident că mereu va rămâne un rest în trăirea noastră care trebuie acoperit de harul iertării. Multe din aceste resturi nici nu le vedem. De aceea, psalmistul se roagă

constant: *iartă-mi greșelile pe care nu le cunosc* (Ps.19). Pocăința este un mod de viață a celui neprihănit.

În predica de pe munte, Mântuitorul atacă și El extrema risipirii harului, de aceea adaugă: *precum iertăm și noi greșităilor noștri*. Primul semn al batjocoririi harului este faptul că NU ÎL DĂM mai departe. Harul nu poate însă fi primit oricum. Cel care primește harul trebuie să se lase transformat de el. Și semnul cel mai vizibil al transformării este în relația cu cei care îți greșesc. Iertarea păcatelor nu ne este dată ca să ne complacem în păcat, ci ca să biruim păcatul. Harul nu ne este dat ca să ne acopere o viață duală, ci ca să ne schimbe din temelii viața. De aceea, cel care încearcă să transforme harul în desfrânare de fapt respinge harul. Harul este dat oamenilor pentru a-i smulge din robia păcatului și a-i transforma după chipul divin. Cel care se sustrage procesului transformării de fapt respinge harul. Nu există iertare de păcat ÎN AFARA spațiului transformării. Iertarea de păcat este mijlocul, dar scopul e relația cu Dumnezeu, unirea cu Dumnezeu care înseamnă transformarea vieții. De aceea, atitudinea de complacere înseamnă necredință, înseamnă a spune NU harului divin. Și de aceea cel ce nu iartă (nu se lasă transformat de har) nu va fi iertat (nu va primi har).

Mântuitorul validează normalitatea pocăinței zilnice, dar previne transformarea harului în desfrânare. Și astfel, condiționează mai întâi primirea iertării de iertarea semenilor, și apoi continuă astfel:

- *Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău!*

Esta a doua oară când este menționat diavolul în Predica de pe munte. Ne aducem aminte de cele trei secțiuni: raportarea la semeni, motivația neprihănirii și raportarea la lucrurile materiale. În fiecare din aceste secțiuni, diavolul este menționat o dată, și tot o dată se face o comparație cu neamurile, cu păgânii. Mântuitorul dă la o parte cortina războiului spiritual. Noi nu suntem într-un spațiu neutru și încercăm aici să împlinim voia lui Dumnezeu. Noi avem o fire păcătoasă ale cărei poftes se războiesc cu sufletul și avem și un vrăjmaș de temut care orchestrează tot felul de contexte complexe pentru a stârni slăbiciunile din inima noastră. Și vrăjmașul este atât de puternic, încât nu ne putem lupta singuri cu el. Izbăvirea poate veni doar de la Dumnezeu. Dar ca să primim această izbăvire zilnic trebuie să o cerem zilnic de la Dumnezeu. Însuși Mântuitorul cu lacrimi fierbinți a cerut această izbăvire zilnic de la Tatăl Său ceresc (vezi Evrei cap.5). Rugăciunea domnească ne aduce aminte și de războiul spiritual permanent în care ne aflăm.

M-a intrigat tot timpul expresia: *și nu ne duce pe noi în ispită sau în încercare* (căci în original este același cuvânt pentru ispită și încercare). Știm că Dumnezeu ne încearcă (vezi Gen.22), dar știm că Dumnezeu nu poate ispiti pe nimeni (vezi Iacov 1). Noi suntem ispitiți de propria poftă ațâțată nu de Dumnezeu, ci de Marele Ispititor. Dar care e diferența între încercare și ispită? În Genesa 22 Dumnezeu este Cel care l-a testat pe Avraam. El i s-a adresat direct și i-a poruncit să îl jertfească pe Isaac. Această chemare a stârnit cu siguranță în inima lui Avraam o mulțime de

ispite. Observăm că spre deosebire de Iov cap. 1, unde contextul este orchestrat de diavol în *Genesa 22* contextul este orchestrat de Dumnezeu. Care să fie diferența între *Genesa 22* și *Iov cap.1*? Oare să fie două fațete ale aceluiași fenomen complex al încercării? Adică simultan suntem încercați de Dumnezeu și ispitiți de cel rău? Ar fi ceva de genul:

- În *Gen.22*, Dumnezeu vrea să îl testeze pe Avraam și îi dă o poruncă greu de împlinit. Dar i-o spune direct cu vocea Sa de Dumnezeu. Și când Dumnezeu vorbește, normalitatea este ca noi să ne supunem și să mergem pe mâna Lui. Dar după ce Dumnezeu a dat porunca, ispititorul s-a apropiat de inima lui Avraam și i-a adus tot felul de îndoieli și de gânduri. Ispitirile survenite din glasul celui rău și firea lui Avraam, au amplificat încercarea. Poate e la fel ca în Eden. Dumnezeu dă o poruncă bună ca să îl încerce pe Adam. Apoi, vine ispititorul și pronind de la porunca ispitește prima familie din Eden. În *Iov 1*, la fel, Dumnezeu vrea să îl testeze pe Iov, și atunci provoacă dialogul cu Satan despre Iov și îi îngăduie celui rău să îl ispitească.

Sau poate sunt două contexte diferite! Poate e ceva de genul:

- Deși în ambele contexte menționate există și un test din partea lui Dumnezeu și o ispitire din partea celui rău, contextele se diferențiază totuși prin faptul că în *Gen.22* contextul este operat direct de Dumnezeu și se accentuează astfel partea de test, iar în *Iov 1*, Iov este dat pe mâna celui rău și se accentuează astfel partea de ispitire. Elementele din text par să susțină mai degrabă această variantă. Deși acolo unde este o încercare este și o ispită (și aceasta din pricina poftelor și slăbiciunilor din inima noastră), iar acolo unde este o ispită, este și o încercare, *Gen.22* și *Iov 1* par să ilustreze DOUĂ contexte distincte din lupta spirituală a credinței. Încercarea ar fi orchestrată de Dumnezeu și are ca scop curățirea și întărirea credinței. Ispita este generată de poftele din noi și de Ispititor și are ca scop distrugerea credinței. Deși cele două fațete par să opereze simultan în viața noastră, se pare că sunt contexte când e mai vizibilă partea de încercare și când e mai vizibilă partea de ispitire. În mod clar pare a fi o diferență imensă între *Gen.22* și *Iov cap.1*. Pare a fi una când Dumnezeu te încearcă și alta când este ceasul întunericii și ești dat pe mâna celui rău.

Revenim la expresia: **și nu ne duce pe noi în ispită** (sau în încercare...). Deși ar suna mai bine: și nu ne lăsa în ispită, atât originalul, cât și toate variantele de traducere spun clar: **și nu ne duce pe noi în ispită**. Deci e clar că Dumnezeu poate să ne ducă într-o ispită/încercare. Ce să însemne? Urmează în text: ci ne izbăvește de cel rău! Deci OPUSUL expresiei **nu ne duce pe noi în ispită** este: **ci izbăvește-ne de cel rău!** Deci când Dumnezeu ne duce în ispită El nu ne mai

izbăvește de cel rău și când nu ne duce în ispită, nu înseamnă că nu vom trece prin ispită, ci că vom fi izbăviți de ispititor care nu este Dumnezeu ci cel rău. Îmi vine în minte ca și cheie de rezolvare expresia: Dumnezeu dă har celor smeriți, dar stă împotriva celor mândri. Căderea celui mândru nu este operată doar de cel rău. Dumnezeu Însuși STĂ împotriva celor mândri. Și mânia lui Dumnezeu este cea care se revarsă peste orice nelegiuire. Și această mânie se revarsă și prin faptul că cel păcătos este dat pe mâna celui rău. Atunci când suntem mândri (ca Petru care îl contrazicea pe Fiul lui Dumnezeu și se declara pregătit pentru test) sau atunci când este în noi o nelegiuire nemărturisită (cum a fost nelegiuirea lui Acan care a pricinuit înfrângerea de la cetatea Ai), nu doar că puterea vrăjmașului crește, dar Însuși Dumnezeu devine vrăjmașul nostru și însăși mânia Sa este pe noi. Și când Dumnezeu luptă împotriva noastră și ne duce în încercare, totul e pierdut. Sigur vom pierde. Dumnezeu ne duce în ispită, luându-și mâna de peste noi din pricina mândriei noastre, necredinței noastre sau oricărei nelegiuiri nerezolvate din viața noastră. Textele din vechime declară foarte clar că atunci când poporul persistă în neascultare Însuși Dumnezeu le devine vrăjmaș, Se luptă împotriva lor și Se îngrijește ca nenorocirea să vină asupra lor. Și o parte din manifestarea mâniei lui Dumnezeu înseamnă și ca Dumnezeu să își ia mâna și să fim dați pe mâna celui rău. Și dacă Dumnezeu luptă împotriva noastră, cine ne va mai izbăvi?

Rugăciunea domnească ne atrage atenția asupra acestui pericol. Cel căruia ne rugăm poate lupta împotriva noastră. Prin pocăință, smerenie și credință rămânem în spațiul de protecția în care Dumnezeu luptă de partea noastră și nu ne dă pe mâna celui rău, ci ne izbăvește de cel rău. Această afirmația întărește următoarele adevăruri:

- Nu putem transforma harul în desfrânare, căci atunci însuși Dumnezeu va lupta împotriva noastră.
- Nu putem lupta de unii singuri cu păcatul. Doar dacă Dumnezeu luptă pentru noi putem birui. Doar El ne poate izbăvi din ispită.
- Ca Dumnezeu să ne izbăvească din ispită trebuie să strigăm către El, să Îl chemăm ca izbăvitor. Dacă nu Îl chemăm ne declarăm prin tăcerea noastră proprii noștri izbăvitori și cu siguranță vom pierde bătălia!

Rugăciunea domnească se încheie cu o argumentare:

- *Căci a Ta (și nu a noastră!) este Împărăția, și Puterea și Slava în veci!*

Împărăția este a lui Dumnezeu și nu a noastră. De aceea noi trebuie să trăim pentru El și nu pentru noi. Puterea este a lui Dumnezeu, de aceea noi trebuie să nu ne luptăm singuri, ci să îi cerem ajutorul Lui. Și slava este doar a Lui și de aceea noi trebuie să ne angrenăm în lupta spirituală pentru a arăta spre Dumnezeu și nu spre noi înșine. Cel care rostește rugăciunea

domnească declară că aparține lui Dumnezeu în întregime, că depinde de Dumnezeu în întregime și că trăiește pentru slava lui Dumnezeu. Și această realitate este ÎN VECI, adică și în fiecare zi, fiecare clipă și fiecare context al vieții noastre.

Matei 6:19-34 – Raportarea la lucrurile materiale

Două domenii spun adevărul despre: raportarea la semeni și raportarea la lucrurile materiale. Nu e întâmplător faptul că Mântuitorul începe cu raportarea la semeni. În cele din urmă a trăi pentru Împărăția lui Dumnezeu înseamnă a trăi pentru oamenii în care Dumnezeu să crească. Principala sursă de defocalizare de la frământarea inimii noastre pentru binele semenilor se găsește în domeniul lucrurilor materiale. Și acest subiect era foarte important pentru cei din vremea Mântuitorului și este vital și pentru vremurile noastre.

Josephus Flavius ne descrie cât de lipită de țărână era inima evreilor din secolul întâi. Iubirea de bani era un idol cumplit. Pe cât de fanatici erau în religia lor, pe atât erau de materialişti. Toate posturile de conducere erau cumpărate de la Roma cu bani grei. Ocupația romană făcea ca banul să fie cu atât mai necesar. Ca să poți avea succes trebuia să contribui cu mulți bani în visteria romanilor. Împărații, marii preoții, dregătorii, cu toții își aveau funcțiile cumpărate cu mulți bani. Fariseii înșiși erau mari iubitori de bani. Și în cele din urmă bogăția era semnul binecuvântării divine și în cele din urmă Legea îi încuraja să se îmbogățească, căci Legea le promitea că Dumnezeu îi va ajuta să fie cap și nu coadă printre popoare. Și dacă liderii națiunii se raportau astfel la bani, închipuiți-vă ce era în popor. Visul oricărui evreu era să nu mai fie sărac și să scape din sărăcie. Iar pentru oamenii de rând viața nu era chiar ușoară. Ei erau sub ocupație romană și țara era mereu bântuită de războaie, de răscoale înăbușite de Roma. Pâinea de a doua zi era o provocare pentru mulți.

Direcția întregului popor era clară: să își strângă comori pe acest pământ. Mesajul Mântuitorului lovește exact în această direcție: nu vă strângeți comori pe pământ... Observăm că Mântuitorul nu este împotriva strânsului de comori, ci împotriva strânsului de comori *pe pământ*. Mântuitorul nu le taie visele și nu îi lasă cu nimic în mâini. Mântuitorul le propune de fapt o afacere mai bună! Dorința de a aduna comori nu e o dorință mare în sine. Dumnezeu ne-a creat să nu ne mulțumim cu puțin. El a pus în noi nevoi nelimitate și o sete după mai mult. Dar în Eden era clar că acest mai mult putea fi doar Dumnezeu. Diavolul în Eden direcționează această sete după mai mult spre altceva: veți fi ca Dumnezeu! Și știm că Adam era desăvârșit. El nu avea nimic necurat în sine. Diavolul nu se putea lega de vreo dorință păcătoasă. De aceea, singura sa șansă a fost să speculeze ce era bun în Adam și el s-a folosit de dorința bună după mai mult din inima primului OM. Dorința după mai mult nu este însă ceva greșit. Problema este direcționarea greșită a sa. Diavolul repetă minciuna din Eden cu fiecare din noi. Acum are de partea lui și firea noastră pământească care este instinctiv orientată spre acum și aici, spre vizibil. El știe că în noi este această sete de infinit, după mai mult. Și el o direcționează spre lucruri de nimic, spre lucruri

perisabile, spre lucruri care ne împiedică să descoperim adevăratele comori. Cel rău știe atât de bine că împlinirea sufletului nu este decât ÎN MIȘCARE. Fericirea sufletului ține de mișcare, și nu de ajungerea la ceva. Sufletul e fericit alergând spre mai mult și acumulând mereu din acest mai mult. Așa va fi fericirea noastră în ceruri. Viața veșnică este cunoașterea lui Dumnezeu. Noi vom fi fericiți în acest proces de a ne bucura mereu MAI MULT de frumusețile divine. O descoperire din Scriptură îți poate bucura, sătura și încânta sufletul o săptămână...și aceasta oricât de frumoasă ar fi descoperirea. Dar apoi...sufletul va căuta altceva. Și e normal! Așa am fost creați. Dumnezeu a pus în noi orientarea spre mai mult, tocmai pentru a relaționa cu un Dumnezeu infinit care ne va oferi mereu acest mai mult! Ce făpturi minunate suntem! Plictiseala nu este în sine o slăbiciune. E semnul că am fost creați vice-regi ai Creației, cu aspirații nelimitate spre Infinit. Toată neliniștea omului, toate căutările lui, și în cele din urmă multele greșeli pe care le face, multele capcane în care intră, ne arată de fapt cât de glorios este omul. De ce toate viețuitoarele se mulțumesc cu habitatul lor? Un câine legat de o cușcă care primește zilnic aceeași mâncare și mângâiere din partea Stăpânului este mulțumit. Nu vrea mai mult. Dar omul nu poate fi așa. Rutina omoară sufletul omenesc. Rutina omoară relațiile. Rutina este opusul a ceea ce suntem. Deci, Mântuitorul nu condamnă setea noastră după comori. El doar ne arată atât de clar că am fost păcăliți, că am fost mințiți de Șarpe. Șarpele ne-a direcționat această sete, cum am mai spus, spre lucruri:

- trecătoare, care pier
- de nimic, care nu satură
- care ne împiedică să descoperim adevăratele comori.

Și cel rău este fără milă atunci când ne minte. El profită de slăbiciunea noastră pentru vizibil și de faptul că nu vedem pe Dumnezeu și nici eternitatea. Și ne aleargă de colo până colo după lucruri care nu satură. Și mai speculează atracția lucrului pe care nu-l avem. Un lucru este atractiv tocmai prin absența lui. Cel rău profită de dorința noastră de împlinire și de imaginația noastră pentru a ne convinge că dacă vom avea acel lucru va fi absolut minunat!!!! Și culmea este că NICIODATĂ nu este AȘA! Că mereu suntem dezamăgiți când obținem acel lucru, că ne plictisim repede și căutăm apoi altul! El ne vinde de fapt ILUZII. Dumnezeu nu ne cere să renunțăm de fapt la comori, ci la gunoaie. Da, gunoaiele au o slavă a lor în această lume, dar în sine sunt gunoaie, sunt minciuni! Și deși e evident că este așa, unii oameni persistă întreaga lor viață în goana această după iluzii. Și gunoaiele mai un atuu. Am menționat deja că sunt vizibile, că au o slavă în această lume și că ne atrag tocmai prin absența lor. Dar mai au un atuu! Creează dependență! Și ne fac robi. Nici un drogat nu spune altora că drogurile aduc împlinirea. El știe poate mai bine ca oricine altcineva că drogurile sunt o minciună, dar este rob, este dependent. Pur și simplu, NU POATE renunța la ele. Și cât de ușor îți faci dependențe în lumea păcatului! Cel rău ne momeste cu iluzii noi. Și fugim după ele. Din iluzie în iluzie, acesta e drumul nostru. E un drum al minciunii. Și la un moment dat, ne trezim. Unii mai devreme, alții mai târziu. După ce am parcurs o porțiune din cărarea iluziilor, ne dăm seama că ceva nu este în regulă. Că toți alergăm din iluzie în iluzie, din minciună în minciună și ne întrebăm: care este FINALUL

drumului? Unde vom sfârși pe acest drum? Și poate am vrea să încercăm alt drum. Dar nu e așa ușor. Căci fiecare pas pe poteca minciunii, fiecare iluzie explorată a mai adăugată un lanț și ne leagă de acest drum iluzoriu. Am vrea să părăsim poteca, dar pare a fi prea târziu. Suntem legați fedeleș cu lanțuri. Sub minciuna că suntem liberi să încercăm orice și avem dreptul să ne urmăm orice dorință, ajungem ROBI! Nu așa a fost și în Eden? Diavolul a promis primei familii libertatea absolută, unde poți face absolut ce vrei și poți mânca din orice pom și nu mai trebuie să te supui vreunei autorități. Și Adam a vrut această libertate, dar s-a trezit apoi într-o cumplită sclavie, o sclavie dată de o creație care s-a întors în parte împotriva lui, o sclavie dată de firea sa care și ea s-a întors împotriva lui.

Atenție deci! Diavolul se va folosi de lucrurile pe care LE AVEM deja pentru a ne face dependenți de ele, și de lucrurile pe care NU LE AVEM pentru a ne frustra și a ne convinge să le căutăm cu ARDOARE, cu DISPERARE! Atenție deci la CE AI, și atenție la CE NU AI! Diavolul ne va momi mereu cu ce NU AVEM, și ne va lua sau ne va amenința că ne ia lucrurile pe care le AVEM. Care e soluția? Soluția este ne SĂRĂCIM în această lume și să ne strângem COMORI în CERURI. Aceste COMORI sunt adevărate, satură, sunt ETERNE și NU ne pot fi LUATE! Aceste COMORI nu ne fac rău și nu pot fi folosite de vrăjmașul nostru împotriva noastră.

Mântuitorul nu ne cere să facem sacrificii și să renunțăm la ceva valoros, pentru ceva mai valoros. Hristos ne spune adevărul, ne vrea liberi, ne vrea bogăți! El vrea să trăim ca Împărați, ca vice-regi pe acest pământ! Diavolul vrea să alergăm după lucruri de nimic și să ajungem noi înșine de nimic. Cât de tulburătoare este imaginea unui adult drogat. Să ne închipuim un tânăr de 30 de ani, frumos, inteligent, creativ, cu o mulțime de daruri. Dar acest tânăr în fiecare zi se gândește doar cum poate să își procure droguri. Și pentru aceasta minte, fură, renunță la serviciu, la familie...Și să îl vedem cum tremură și privește cu jind spre un praf alb care îi distruge sufletul și trupul. Ei bine, această imagine e adevărată cu privire la fiecare din noi. Deși am fost creați REGI, noi alergăm după gunoaiile acestei LUMI. Doamne, dă-ne PUTEREA să trăim ca Împărați!

Primul argument invocat de Mântuitorul vizează durabilitatea comorii. El nu neagă faptul că există comori pe pământ care au strălucirea lor. În cele din urmă cu strălucirea lor l-a ispitit Diavolul pe munte. Dar ori cât de strălucitoare ar fi aceste comori, ele sunt perisabile, iar noi trăim etern. Aceste bogății pot fi pierdute încă pe acest pământ. Pe pământ poți pierde casa, economiile, mașina, cariera, familia.... Deci investiția e riscantă. Dar mai mult decât atât, în momentul morții automat PIERZI tot. Nu poți lua cu tine DINCOLO NIMIC din această lume. De aceea, Alexandru Macedon a dorit să fie îngropat cu palmele desfăcute și goale pentru a arăta tuturor că el care a stăpânit peste întreaga lume nu a putut lua NIMIC cu sine în lumea de dincolo. Hristos ne oferă comori sigure. Ele sunt depozitate nu pe pământ, ci în ceruri. Și cerul este etern și este păzit de Însuși Dumnezeu. Nimeni nu va putea să ne fure acele comori din ceruri. Iar moartea nu este momentul despărțirii de comori, ci momentul întâlnirii cu toate comorile pe care le-am adunat într-o viață de umblare cu Domnul. Și Domnul știe să răsplătească! Și va răsplăti în

chip inimaginabil de minunat fiecare pas al credinței noastre și cel mai mic gest al sufletului nostru în sensul împlinirii voii lui Dumnezeu.

Al doilea motiv invocat de Mântuitorul pentru a ne convinge să ne schimbăm domeniul de afaceri este prezentat în v.21: *Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima noastră!* Cât de precis este Mântuitorul: inima va urma COMOARA! Pe de o parte o va urma pe acest pământ, iar pe de altă parte o va urma și dincolo. Comoara reprezintă ceea ce noi validăm ca fiind VALOARE. De aceea comorile pot fi diferite. Pentru cineva cariera e o comoară mai mare decât îmbogățirea. Pentru altcineva exact invers. Odată ce validăm CEVA ca și comoară, în mod natural ființa noastră va alerga după acel ceva, îl va dori, îl va visa, se va gândi la el, va investi darurile, timpul și banii pe care îi avem pentru a obține acel ceva. Inima urmează comoara. Și astfel viața noastră va fi investită în căutarea acelor comori. Comorile pământești ne vor târî sufletul în căutări deșarte și apoi ni-l vor târî spre focul cel veșnic. Comorile pământești urmează să fie arse. Direcția lor este spre focul cel veșnic. Unde va fi comoara, va fi și inima noastră. Inima noastră va sfârși să ardă în focul cel veșnic împreună cu comorile pământești.

Dar dacă validăm ca adevărate valori comorile cerești, atunci inima noastră va visa, va căuta, se va lupta pentru aceste comori. Și direcția comorilor cerești este slava, și dacă le vom urma, inima noastră va fi slăvită în ziua răsplătirii! Înțelegem legitatea. Dar marea întrebare este: de ce nu se poate să ne strângem comori și pe pământ și în ceruri? Mântuitorul va răspunde puțin mai târziu la această întrebare. Deocamdată observăm doar că există un antagonism ireconciliabil între comorile de pe pământ și comorile cerești. Ele provin din universuri diferite, vrăjmașe și trag inima în direcții total opuse. La fel cum cineva nu poate să meargă și la stânga și la dreapta în același timp, și cum cineva nu poate să meargă și înainte și înapoi în același timp, la fel cineva nu poate să strângă comori și pe pământ și în ceruri în același timp. Vom mai reveni la această temă cheie a pasajului. Căci noi nu negăm comorile cerești. Dar le-am dori în același timp și pe cele pământești. De ce nu le putem avea simultan? – Iată marea întrebare!

Dacă inima urmează comoara, problema este atunci nu la comoară și nici la inima care urmează comoara, ci la OCHI, la ochii inimii, la forul lăuntric al inimii care validează ce este comoară și ce nu este comoară! Și nu e vorba de ochiul fizic, ci de ochiul interior al inimii, de discernământul nostru care validează un lucru ca fiind valoros sau nu. Și noi emitem permanent judecăți de valoare. Ne interesează instinctiv ce este valoros sau nevaloros pentru noi. Și la fel cum Adam punea nume tuturor făpturilor din creație, la fel și noi numim în inima noastră fiecare lucru pe care-l întâlnim astfel: puțin valoros, valoros, foarte valoros, nevaloros etc. Suntem din naștere niște căutători de comori. Marea problema este la ochi, căci cu ochiul validăm ce este comoară și ce nu este. Rațiunea este de partea ochiului sănătos, căci e la mintea oricui că un lucru etern e mai valoros decât unul perisabil. Dar lupta asupra ochiului este o luptă spirituală, și nu doar un simplu joc logic sau rațional. Lupta e spirituală. Ochiul se naște mort din punct de vedere spiritual. Este captiv sistemului vizibil și insuflat de spiritul veacului și validează instinctiv ca valoare comorile pământești. Comorile cerești și sunt străine, iar dacă aude de ele i se pare un basm și ceva atât de departe. De aceea, singura soluție este curățirea ochiului prin ILUMINARE

de sus, o iluminare care se folosește de rațiunea noastră dar e dincolo de ea, și mai mult decât aceasta.

- Pavel se roagă pentru Filipeni ca dragostea lor să crească în cunoștință ca **să deosebească lucrurile alese** (*Fil 1:9-10*), adică lucrurile cu adevărat valoroase.
- Pavel se roagă pentru Efeseni pentru un **duh de iluminare** pentru a pricepe care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți (*Ef.1:18*).
- Mântuitorul spune unei Biserici care trăia după comorile pământești astfel: *Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc ca să te îmbogățești; și haine albe ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru **OCHI ca să-ți UNGI ochii și să vezi.** (*Apoc.3:17-18*)*

Marea problemă a ochiului este că vede ceva fără a avea capacitatea să își dea seama că ce vede poate fi greșit. Ochiul vede comorile pământești și le validează ca fiind comori. Ochiului nici nu-i trece prin minte că este de fapt orb. Dacă cineva nu vede și recunoaște că nu vede este pe drumul ce bun. Dar cel care nu vede și se bate cu pumnul în piept că vede, ce șansă de vindecare mai are? Și cât de mare trebuie să fie întunericul din el. Și dacă însuși Mântuitorul se minunează de mărimea întunericului din oameni, înseamnă că este ceva extrem de grav. Și înseamnă că este imensă minunea când cineva își recunoaște întunericul ce se dă drept lumină și începe să caute adevărata lumină! Și ca acest lucru să se întâmple este nevoie de puterea Evangheliei lui Dumnezeu, de o putere nemaipomenită, cum o numește Pavel!

După ce Mântuitorul **EXPLICĂ** unde este cauza problemei (la ochiul inimii), El explică și antagonismul ireconciliabil între comorile pământești și cele cerești:

- *Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.*

Un rob aparținea în întregime stăpânului său, și întreaga sa agendă o făcea stăpânul. Un rob nu PUTEA avea doi stăpâni. Fiecare stăpân avea să îi ceară să facă totul pentru ograda sa. Robul nu putea fi simultan în două ogrăzi. Agendele celor doi stăpâni erau total diferite pentru că fiecare agendă slujea unei alte gospodării. Robul trebuie să aleagă pe care agendă o urmează. Și va alege desigur pe stăpânul care îl iubește mai mult, și implicit va nesocoti pe celălalt. Oricum nu-i va putea împăca pe amândoi. Sau va renunța la unul și va alege pe celălalt, fie se va rupe în două părți și va primi respingerea din partea ambilor stăpâni. Și aceasta chiar dacă stăpânii sunt prieteni. Pur și simplu fiecare stăpân va fi interesat de bunul mers al propriei ogrăzi. Dacă această

legitate stă în picioare și când e vorba de doi stăpâni prieteni, cu atât mai mult va sta în picioare când ar fi vorba de doi stăpâni DUȘMANI, care se află în conflict, în război!

Observăm că statul nostru este de ROB. Suntem robi comorii de care ne alipim. Ideea de libertate este o iluzie. Putem să ne alegem tipul comorii de care ne alipim, dar prin ceea ce suntem vom sluji fie comorilor pământești, fie celor cerești. Nu există altă posibilitate și nici nu există zonă de neutralitate. Mesajul Mântuitorului este clar: nu poți strânge simultan comori pe pământ și comori în ceruri. Nu poți să te alipești și de comorile pământești și de cele cerești. Atenție! POȚI deține comori pământești și să cauți simultan comorile cerești. Dar nu poți căuta comorile cerești SIMULTAN cu cele pământești. Alipirea de țărână, de acum și aici înseamnă o ÎNSTRĂINARE de cer, de atunci și acolo. Căci cele două tipuri de comori provin din două împărății diferite, sunt insuflate de doi stăpâni diferiți. Comorile cerești țin de Împărăția lui Dumnezeu, în care domnește Dumnezeu și El este slăvit. El ne spune adevărul despre această lume trecătoare și condamnă un stil de viață egocentrat. El desconspiră ca fiind MINCIUNĂ orice comoară a acestei lumi și El ni se oferă ca UNICĂ și VERITABILĂ comoară. În afara Lui este doar iluzie și minciună. El este unica răsplată veritabilă, și este eternă. Lucrurile vizibile pot fi daruri din partea Lui, dar nu sunt comori în sine. Lucrurile vizibile sunt daruri nevătămătoare atâta timp cât ne îndreaptă inima spre singura comoară care este Dumnezeu Însuși. Lucrurile vizibile sunt daruri neotrăvite atâta vreme cât sunt subordonate slujirii Creatorului și slavei Sale. Ele sunt neotrăvite atâta timp cât nu le validăm ca și comori în sine, atâta vreme cât nu uităm că ele sunt perisabile, atâta vreme cât nu ne alipim inima de ele în mod idolatru. Dumnezeu ne dă voie să deținem bogățiile acestei lumi, dar fără să le validăm ca bogății și să fim gata oricând să renunțăm la ele. Și Dumnezeu ne cheamă pe calea crucii și renunțării. Calea crucii înseamnă o cale a renunțării, a renunțării la toate comorile acestei lumi. Pe calea către SINGURA Comoară credința noastră va fi testată prin renunțarea la comorile înșelătoare. Dumnezeu ne cheamă să ne strângem spre slava Lui comori în ceruri. Îți strângi comori în ceruri în măsura în care lupți pentru extinderea Împărăției Sale pe pământ, extindere care se realizează mai întâi în viața ta, apoi în viața fraților tăi apoi în viața celor care nu-l cunosc pe Domnul. Planul lui Dumnezeu pentru viața noastră, agenda Sa divină pentru noi, va urmări acest ȚEL. Pasiunile noastre, timpul nostru, energiile noastre, banii noștri, darurile noastre, relațiile noastre vor fi investite în această direcție.

Cel rău, stăpânul acestei lumi, ne va spune că lucrurile vizibile sunt comori în sine. El ne va propune un mod de viață egocentrat în care să ne strângem cât mai multe comori aici și acum. Și ne va arăta că lumea este plină de comori: pacea cu oamenii, aprecierea semenilor, cariera, banii, studiile, întemeierea unei familii, mașina, casa, siguranța financiară, împlinirea plăcerilor și poftelor. Ne va convinge că binele nostru constă în a strânge cât mai mult din aceste comori. Ne va convinge că e normal să ne alipim de aceste comori, să le slujim, să le dedicăm întreaga noastră viață. Și în lumea pe care el o stăpânește, acumularea acestor comori nu va fi posibilă decât prin compromisuri. Lumea e strâmbă și nu doar că aceste comori sunt idoli mincinoși, dar calea către ele presupune un șir lung de compromisuri morale, o repetată și neobosită vânzare a

sufletului. Ideea de a renunța la aceste comori va fi privită ca cea mai mare nebunie. Călea crucii va părea, deci, o nebunie. Alipirea de comorile pământești conduce sufletul într-o direcție total opusă celei date de Împărăția lui Dumnezeu. Și după ce ne-a convins să strângem cât mai multe comori pe pământ, cel rău ne va oferi un plan, o agendă pentru viața noastră. Și în această agendă pasiunile noastre, timpul, banii, darurile noastre, relațiile noastre totul se va subordona obiectivului de a aduna cât mai multă deșertăciune. Inima va urma comoara.

Observăm, deci, cât de clar este antagonismul celor două perspective. Cele două tipuri de comori sunt opuse și au direcții opuse. Inima și viața nu le vor putea urma simultan. Diavolul știe foarte bine acest lucru. De aceea, el nu ne va cere să negăm comorile cerești, să nu le mai căutăm deloc, dar ne va propune următoarea perspectivă: caută MAI ÎNTÂI împlinirea nevoilor tale în această lume, și APOI caută să strângi comori în ceruri. Aparent nu este o lepădare. Aparent este o abordare normală, firească, chiar înțeleaptă. Dar el știe că atunci când vom căuta MAI ÎNTÂI comorile acestei lumi, inima noastră se va alipi de țărână, și se va înstrăina de cer, inima noastră va urma o comoară al cărei mers este total opus comorii cerești. Adevărul este că alături de Comoara care este Dumnezeu, NU POȚI valida un ALT TIP de COMOARĂ! Orice altă comoară validată în sine este un idol, care este vrăjmaș lui Dumnezeu, căci Îi contestă valoarea unică și absolută.

Mântuitorul ne-a îndemnat să nu ne strângem comori pe pământ, ci în ceruri. Ne-a explicat că acest proces începe cu VINDECAREA ochiului, cu o iluminare de sus care să ne ajute să deosebim adevăratele comori. Problema nu este la inimă, ci la ochi. Inima urmează comoara. Întrebarea este: ce validează ochiul drept comoară? El ne-a explicat de ce există acest antagonism între strângerea celor două tipuri de COMORI. Și apoi, abordează TEMA ÎNGRIJORĂRILOR, temă pe care o dezvoltă până la finalul capitolului. De ce?

Sunt mai multe răspunsuri. În raportarea la lucrurile materiale sunt mai multe fațete. Este fațeta îmbogățirii, dar este și fațeta luptei pentru existență. Ele nu sunt lucruri separate, ci doar două fațete ale aceluiaș fenomen. Mulți vor spune că ei nu vor să se îmbogățească, ci doar să aibă un trai decent, doar să supraviețuiască în această lume. Dar oare să fie așa? Mântuitorul ne arată clar că atât prin goana după comori, cât și prin ÎNGRIJORAREA pentru pâinea cea de toate zilele SLUJIM același stăpân și dovedim că inima noastră este alipită de comorile pământești. Comorile pământești nasc simultan atât dorința, cât și îngrijorarea. Lucrurile pe care le avem deja nasc îngrijorarea și teama că le-am putea pierde. Lucrurile pe care nu le avem nasc îngrijorarea că nu le vom mai obține vreodată.

Domeniul îngrijorărilor legate de împlinirea nevoilor de bază este un domeniu aparte al luptei spirituale, căci aici lucrurile sunt extrem de subtile. Gravitatea păcatului este diminuată de următoarele lucruri:

- Cel în cauză nu caută comorile acestei lumi, ci doar împlinirea nevoilor de bază.
- Dumnezeu Însuși validează faptul că aceste nevoi sunt legitime.

- Omul a primit de la Dumnezeu responsabilitatea să împlinească aceste nevoi pentru sine și pentru familia sa prin muncă și trudă.

Cu toate acestea, îngrijorarea pentru pâinea de mâine nu este DELOC legitimă în ochii Mântuitorului. Mântuitorul desconspiră îngrijorarea ca PĂCAT și ca un mod prin care slujim Diavolului și ne înstrăinăm de Împărăția lui Dumnezeu. De ce ÎNGRIJORAREA pentru pâine și îmbrăcăminte este PĂCAT? Din mai multe motive:

- Îngrijorarea este MINCINOASĂ, căci așază valoarea trupului mai presus de valoarea sufletului. ÎNGRIJORAREA reduce viața la mâncare și îmbrăcăminte. Deși împlinirea nevoilor de bază e ceva URGENT, mai URGENTĂ este salvarea sufletului nostru și al semenilor. Dacă tot suntem așa de preocupați de noi înșine, de ce nu ne îngrijorăm la fel de mult de salvarea sufletului? Adevărul este că cel care este plin de îngrijorări pentru pâine, nici nu se mai gândește la problema mântuirii sufletului.
- Îngrijorarea este MINCINOASĂ, căci ne prezintă lumea ca un loc în care Dumnezeu nu este în control și în care domnește haosul și întâmplarea. Și astfel, procurarea pâinii depinde în sine de NOI sau de CIRCUMSTANȚE.
- Îngrijorarea este MINCINOASĂ, căci ne prezintă un Dumnezeu neputincios sau absent, sau insesibil la nevoile noastre. Îngrijorarea izvorește din NECREDINȚĂ, ea înseamnă NECREDINȚĂ, ea este un afront la adresa bunului și atotputernic Tată al nostru din ceruri și atacă asemenea unui cancer credința mântuitoare.
- Îngrijorarea este o cale aparent legitimă prin care diavolul ne comută viața de pe slujirea Împărăției lui Dumnezeu, pe comorile pământului acestuia. Cel care se îngrijorează pentru pâine, nu se va mai frământa el pentru mântuirea semenilor și înaintarea Împărăției. El va avea inima plină de alte preocupări.

Îngrijorarea deci, de orice tip, nu este ceva inocent, ci un păcat extrem de grav, prin care ne înstrăinăm de cer și slujim diavolului. Mântuitorul nu doar demască boala îngrijorărilor, ci și oferă remedii pentru vindecare. Și Mântuitorul este generos în remedii:

Adevărata valoare a vieții și trupului

Viața e mai mult decât mâncare și îmbrăcăminte. Ce i-ar folosi unui om să câștige întreaga lume dacă și-ar pierde sufletul? Trupul e perisabil, dar sufletul este etern. Omul va lua cu el după mormânt doar lucrurile amprentate în sufletul său. Teama legată de destinul sufletului trebuie să fie mai mare decât teama legată de destinul trupului. Orice pierdere în această lume nu poate fi considerată pierdere atâta vreme cât nu ne întinează sufletul și nu ne afectează comoara noastră din ceruri. Orice pierdere în această lume poate duce la modelarea în sufletul nostru a chipului Celui care a pierdut tot, a Celui care a trăit ca străin și călător pe acest pământ, a Celui

care nu avut măcar o clipă unde să-și odihnească Capul pe câmpia deșertăciunii. Și în cele din urmă pot fi situații care ne cer martirajul, ne cer să renunțăm la viața noastră de dragului lui Hristos și de dragul mântuirii sufletului. Și în cele din urmă trebuie să spunem ca cei 3 în fața cuptorului de foc: chiar dacă vom muri de foame și de sete tot nu ne vom închina Mamonei! Într-adevăr, chiar dacă am muri de foame și de frig, ne-am mântui sufletul. Și odată tot vom muri....Deci de unde marea legitimitate a îngrijorărilor pentru împlinirea nevoilor de bază? Viața e mai mult decât hrană. Dacă tot te îngrijorezi pentru viața ta, îngrijorează-te de soarta ei eternă!

Dar și trupul e mai mult decât îmbrăcăminte. Trupul este un Templu. Trupul este perisabil și decăzut. Dar poate fi răscumpărat și proslăvit prin Hristos. Dacă tot te îngrijorezi pentru trupul tău, îngrijorează-te pentru faptul că este perisabil și decăzut. Îngrijorează-te că este un Templu care poate fi locuit de lumile întinericului și apoi tras de acestea spre chinurile eterne ale iadului. Îngrijorează-te nu cu privire la moartea fizică, ci la cea eternă! Dacă tot de îngrijorezi deci, și consideri legitimă îngrijorarea pentru viața și trupul tău, îngrijorează-te cu privire la destinul tău de după moarte. Cineva care se îngrijorează pentru pâine și hrană trăiește în MINCIUNĂ. Este ca și cum o mireasă tocmai este părăsită de mire, iar ea se îngrijorează că rochia pentru nuntă nu-i stă prea bine, este ca și cum un fotbalist tocmai este dat afară din echipă și se îngrijorează de o mică accidentare care nu i-ar da voie să joace în meciul următor....și tot așa! E absurd să te îngrijorezi pentru un domeniu mai puțin important pentru destinul tău și în același timp să fii deplin liniștit cu privire la domenii esențiale ale vieții tale.

Un credincios recunoaște că sufletul este etern și că de-abia după moarte începe adevărata viața. Deci, cât de absurd este când un credincios se îngrijorează pentru pâinea de mâine. Ce marea este minciuna în care trăiește! Căci în cele din urmă, nu este așa de tragic să mori de foame sau de frig.

Mărturia creației

Îngrijorarea este stimulată de realitățile vizibile: nu mai am pâine pentru mâine. Mântuitorul aduce remediu pentru îngrijorare mărturia VIZIBILĂ a creației. Dacă tot vă uitați la lucrurile vizibile, uitați-vă măcar cum trebuie, ne spune Mântuitorul. Priviți la creație! Și Mântuitorul alege din creație două exemple care se leagă direct de împlinirea nevoilor noastre de bază: **hrana** păsărilor și **îmbrăcămintea** crinilor. Evreii recunoșteau că Dumnezeu este în spatele creației și că El guvernează întreaga creație. *Ps.104* ne arată că nu există deism. Dumnezeu nu este marele ceasornicar care a plecat și acum creație funcționează în virtutea unor legități care operează de la sine. Nu! Dumnezeu este prezent în Creație, în întreaga Creație și susține întreaga Creație! El dă ploaia, către El strigă după hrană puii de lei, El hrănește păsările cerului, El susține creșterea crinilor. Îmi dau seama că și credincioșii din sec.XXI trebuie să redescopere creația și apoi pe Dumnezeu în spatele creației. Ei trebuie să redescopere creația, căci prin industrializare s-au îndepărtat de ea. Ei trebuie să redescopere pe Dumnezeu în spatele creației, căci mintea lor este adesea infectată de deism. Descoperirile științifice în loc să sporească minunea tainelor creației, le-au ucis, așa cum nu își propunea Blaga (*Eu nu strivesc*

corola de minuni a lumii...și nu uicid cu mintea minunile ce mă-nconjur...). Descoperile științifice, teoria deismului, teoria evoluționismului ne-au bombardat mințile astfel încât înăuntrul nostru avem impresia că Universul funcționează în virtutea unor mecanisme independente de Creator. Da, El a creat aceste mecanisme și El le-a dat o energie proprie. Fals! Tatăl din ceruri dă ploaie, face în fiecare zi să răsară Soarele, dă hrană fiecărei păsărele, susține creșterea fiecărui fir de iarbă, are grijă de fiecare vietate din adâncul mării! El susține clipă de clipă VIAȚA și CREAȚIA. Din El, PRIN EL, și pentru El sunt toate lucrurile! Mărturia creației are impact dacă vedem minunile creației și Îl vedem pe Dumnezeu în ele. Dacă ne vindecăm inimile de deism vom vedea în Creație o resursă vizibilă, cu un impact așa de mare asupra credinței noastre! Căci noi suntem mai de preț decât vrăbiile, decât crinii, decât iarba de pe câmp, de cât întreaga creație la un loc, decât întreg Universul. Omul e o persoană creată după chipul lui Dumnezeu, e vice-regele Creației și singurul din creație pentru care a murit Hristos. Un singur om e mai valoros, deci, decât toate stelele, toate speciile de animale, Universul întreg. Iar Dumnezeu ARE GRIJĂ de CREAȚIE. Oare NU VA AVEA GRIJĂ și de OAMENI? Și dacă are grijă și de vrăjmașii Lui care nu cred în El, oare nu va avea grijă de COPIII LUI, de cei care prin credință s-au împăcat cu El prin Fiul Său? Dumnezeu nu Și-a părăsit creația. El este PREZENT pentru a susține viața. Planurile Sale cu acest pământ nu s-au încheiat. El este preocupat de susținerea vieții fizice. Este esențial să știi că Dumnezeu nu spune: viața de dincolo contează și mântuirea sufletului. Vă aștept dincolo!, ci Dumnezeu *se implică acum și aici* și viața fizică contează pentru El. Noi nu trăim într-o pustie fără viață, ci într-o creație minunată plină de viață. Iar orice colț al creației este plin de viață și cercetătorii se minunează cum poate viața fizică exista în medii aparent ostile vieții. Din adâncimile oceanelor, până la vârful celor mai înalți munți, și până la pustiiile de nisip și ghețarii de la polul nord, viața există și se perpetuează în mod fabulos. E o minune purtătoare de un mesaj MINUNAT: Deși i-am întors spatele, Dumnezeul vieții este încă cu noi și ne dorește binele... El nu a părăsit de tot creația. Și-a retras puțin mâna și creația s-a umplut de durere, boli, nedreptate. Dar nu și-a retras-o de tot. El domnește încă peste creația decăzută și ține toate lucrurile cu puterea Cuvântului Său.

Inutilitatea îngrijorării

Și cine dintre voi chiar îngrijorându-se poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui? Mântuitorul apelează din nou la vizibil, la logică și rațiune. El ne cheamă la credință, dar nu la o credință oarbă. El ne cheamă de fapt la o încredere într-un Dumnezeu nevăzut, dar care ne bombardează cu dovezi vizibile și logice. Îngrijorarea se naște și din iluzia că noi deținem controlul, că gândindu-ne la obiectul îngrijorării ținem cumva situația sub control și că dacă nu ne-am mai gândi la el, am pierde controlul. Deținerea controlului este o iluzie, o mare minciună. Îngrijorarea face rău sufletului și trupului și ne face să neglijăm aspecte esențiale ale vieții: calitatea relației cu Domnul, calitatea relației cu familia, cu semenii etc. Când Dumnezeu ne cere să nu ne îngrijorăm, El nu ne cere un mare sacrificiu, ci ne cere să renunțăm la o minciună. E mai ușor să renunți la o îngrijorare când îți dai seama că ea este absolut inutilă în soluționarea problemei. Dacă ne gândim cu disperare la nesfârșit: oare ce va fi? Oare ce se va întâmpla? Oare

cu ce ne vom îmbrăca? Cu ce ne vom hrăni? **NU SE REZOLVĂ** absolut nimic. Doar ne îmbolnăvim de diferite boli și vom uita să ne bucurăm de ce avem.

Inima Tatălui

Tatăl vostru cel ceresc ȘTIE ca AVEȚI NEVOIE de ele. O afirmație atât de simplă. Este ca și cum ai spune: albul e alb sau lumina e lumină, faptul că Dumnezeu știe că ai nevoie de mâncare și îmbrăcăminte. Cu toate acestea afirmația aceasta e atât de importantă pentru inima noastră bombardată de necredință și îngrijorările vizibile. E atât de important să știm că Dumnezeu care este atotștiutor nu doar că știe fiecare nevoie a fiecărui om, dar și VALIDEAZĂ ca nevoie hrana și îmbrăcăminte. Dumnezeu NU NEAGĂ nevoile noastre în această lume. El doar le așază unde le e locul, adică MULT sub nevoia de Dumnezeu și promite că va purta de grijă. Am comentat această idee și în rugăciunea Tatăl nostru. Dumnezeu este un Tată bun și Lui îi pasă de nevoile noastre ÎN ACEASTĂ LUME. El are un plan veșnic cu noi, dar are un plan cu noi ȘI ÎN ACEASTĂ LUME. Planul pământesc se subordonează celui etern, dar cel etern se construiește pe cel pământesc. Destinul etern este cel prioritar, dar acest lucru nu neagă existența unui destin pământesc. Ne gândim la Moise, la Iosif, la David, la Iosua, la Isus, la Pavel. Acești oameni minunați ai credinței, deși au trecut prin nenumărate încercări, au avut parte pe pământ de un destin pământesc, de o lucrare, de mângâieri, de purtare de grijă, de înălțări și reabilitări. Ei nu au fost lăsați la voia întâmplării și la voia celui rău, căci acum nu este doar suferință și dincolo e adevărata viață. Nu, ci ei s-au bucurat și de un destin pământesc și Tatălui ceresc i-a păsă și de nevoile lor pământești.

E adevărat că în Matei 6 Dumnezeu ne spune că știe nevoia noastră de hrană și îmbrăcăminte. Dar oare, acestea sunt singurele nevoi? Când privim la sfinții de mai sus, da, nu au murit de foame și sete, dar nu doar atât. Dumnezeu a avut în vedere în purtarea Sa de grijă mai multe nevoi. De exemplu nevoia de dreptate și libertate a unui Iosif închis în temniță pe nedrept. Nevoia lui David de a avea o casă unde să își poată întemeia o familie, fără să mai fie nevoit să fugă din temniță în temniță. Planul lui Dumnezeu cu viața noastră are în vedere mai mult decât asigurarea hranei și hainelor. Dar dacă în domeniul hranei și îmbrăcămintii ne bucurăm de un cec în alb, de o promisiune EXPLICITĂ, în domeniul celorlalte nevoi, Dumnezeu ne provoacă cu o agendă specială și nu ne promite împlinirea după voia noastră a tuturor nevoilor pământești. Vom dezvolta acest aspect când vom comenta mai jos promisiunea divină. Acum reținem doar faptul că lui Dumnezeu ÎI PASĂ de ce se întâmplă cu noi acum și aici. Știe nevoile noastre și le are în atenția și preocuparea Sa. Și El este un Tată BUN, mai bun decât tații noștri pământești.

Asemănarea cu păgânii

Este a treia oară când Mântuitorul folosește asemănarea cu păgânii ca argument împotriva neprihănilor Fariseilor. Argumentul era foarte puternic, căci evreei disprețuiau Neamurile și se lăudau că ei sunt poporul ales, că ei nu sunt ca Neamurile. Mântuitorul le arată că dacă se

îngrijorează pentru lumea aceasta, nu este nici o desoebire între ei și Neamuri. Da, există diferențe de forme religioase, dar în esență și Neamurile își iubesc prietenii și își urăsc vrăjmașii, se roagă idolțarilor la zeii lor, și preocuparea lor principală ține de traiul lor în această lume. De fapt, nu există diferențe de ESENȚĂ între fariseii religioși și păgâni. Această concluzie era extrem de dureroasă pentru orgoliul religios al evreilor și le zguduia din temelii întreaga concepție despre lume și viață.

Credința

Mântuitorul pornește de la argumente logice și vizibile, dar îi conduce către credința în Dumnezeu cel nevăzut. În cele din urmă, sursa îngrijorărilor este mai întâi ignoranța (nu cunoști bunătatea și promisiunile Tatălui) și apoi necredința (chiar dacă le cunoști nu le crezi). Cred că este prima oară când este menționată CREDINȚA în Predica de pe munte. Cum am mai spus, în predica de pe munte, Isus, noul Moise, înalță standardele Legii divine, dar nu propune o mântuire prin Lege. Predica de pe munte este ca o declarație de război împotriva religiei și neprihănirii Fariseilor și este menită să tulbure, să zguduie, să dărâme. Observ că ea conține CONCEPTELE cheie ale Evangheliei care apoi vor fi reluate, detaliate și dezvoltate în restul Evangheliei. De exemplu, Isus introduce acum conceptul de CREDINȚĂ. Acest concept va fi reluat și analizat pe toate părțile în secțiuni viitoare ale Evangheliei. În cap.7 Mântuitorul va introduce conceptul de RODIRE. El nu îl explică acum, însă va fi dezvoltat mai târziu. Predica de pe munte nu poate fi înțeleasă separat. Ea trebuie înțeleasă în lumina întregii Evanghelii pe care o explică. Mai observ că Evanghelia are în prima parte Predica de pe munte, și în ultima parte (cap.23) discursul de mustare publică a cărturarilor și fariseilor. Predica de pe munte este declarația de război împotriva neprihănirii Fariseilor, iar discursul din cap.23, ultima lovitură și câștigarea războiului teologic cu fariseii. Predica de pe munte ne descoperă că lucrarea publică a Mântuitorului a însemnat un război direct cu teologia falsă a Fariseilor, care era obstacolul principal care împiedica poporul să primească pocăința și mântuirea. Acest război va străbate întreaga Evanghelia după Matei. Dacă în cap.4 am aflat că Isus a început să predice Evanghelia, prin predica de pe munte înțelegem CONTEXTUL în care El predica. Înțelegem că poporul era orbit de teologia falsă a Fariseilor și că Mântuitorul și-a fixat ca obiectiv principal în misiunea sa să zdrobească idolul religiozității și neprihănirii personale care împiedica pe popor să primească lumina revelației și puterea harului.

Mântuitorul introduce deci elementul CREDINȚEI. Îngrijorările își fac loc în viața noastră din pricina puținei noastre credințe. De fapt aceasta ni se cere: să-L credem pe Dumnezeu pe cuvânt. Să fim niște copii care Îl credem pe Dumnezeu pe Cuvânt. Și îngrijorările din viața noastră arată cât de MICĂ este credința noastră. Ele sunt un barometru foarte precis. La fel cum iubirea de semeni este un barometru precis al iubirii noastre de Dumnezeu, la fel îngrijorările sunt un barometru cu privire la puțina noastră credință. Și e vorba de credința noastră mântuitoare, căci nu sunt două feluri de credință. Credința e una singură. Trebuie să credem în Dumnezeu, în Fiul Său, în ce a făcut El pentru noi, în toate promisiunile Sale. Cine spune că are o credință puternică în Hristos care a murit și a înviat și se îngrijorează mult, se înșală singur.

Căci dacă crezi cu adevărat că Tatăl Și-a dat Fiul de dragul tău, cum nu vei crede și faptul că El îți va purta de grijă în lucrurile pământești. Dar noi acceptăm intelectual și informațional teologia mântuirii, dar nu o luăm foarte în serios și nu ne ancorăm cu toată încrederea în Dumnezeu. Căci, cel mai greu lucru de crezut este în cele din urmă că Tatăl Și-a dat Fiul la moarte de dragul nostru. Acesta este lucrul cel mai incredibil, dacă putem spune așa din toată Evanghelia. Dacă medităm profund la ce a însemnat ca Tatăl să-Și dea Fiul să moară pentru noi, înțelegem că acest fapt este cel mai de NECREZUT din Evanghelie. E mai ușor să crezi că Dumnezeu a creat toate lucrurile și că vrea și poate să ne dea ce avem nevoie pentru viața această pământească. Dar să crezi că El cu ADEVĂRAT ȘI-A DAT FIUL pentru noi, vrăjmașii Lui, și prin harul Său ne va așeza pe tronul slavei... așa ceva este de NECREZUT. Noi acceptăm în ignoranța noastră și din pricina unui mediu religios creștin aceste informații, dar oare cât de mult le credem cu adevărat? Căci dacă crezi cu adevărat că Dumnezeu te iubește atât de mult, încât și-a dat Fiul Său să moară pentru noi, oare cum nu vei crede că El îți va da pâinea cea de toate zilele? Dumnezeu să ne ajute să nu confundăm credința cu acceptarea intelectuală a unor informații religioase cu care ne-am obișnuit și să creștem în adevărata credință VIE care se ancorează într-o Persoană Vie. Cuvântul e o Persoană. Evanghelia e o Persoană. Noi nu suntem mântuiți printr-o teologie corectă, ci prin Fiul lui Dumnezeu. Noi nu suntem mântuiți prin Biblie, ci prin Hristos. Noi nu suntem mântuiți prin informații, ci prin Dumnezeu.

Iar cel care este credincios, va fi încercat de îngrijorare, dar o va birui prin credință. A te îngrijora și a fi ispitit să te îngrijorezi sunt două lucruri distincte. Cel care se îngrijorează se lasă tulburat, defocalizat, robit și călăuzit de îngrijorare. El crede minciuna îngrijorării și se lasă purtat de valul acesteia. Cel care este ispitit să se îngrijoreze poate însă să se lupte cu îngrijorarea. El poate refuza să creadă minciuna îngrijorării, el poate să aducă îngrijorarea la picioarele Domnului și să o lase acolo și să creadă din nou în promisiunile divine, și el poate să ceară ajutorul lui Dumnezeu să lupte cu acele îngrijorări și să le țină departe de inima sa.

Promisiunea divină

Este esențial să observăm faptul că Dumnezeu NE PROMITE purtarea de grijă în ce privește hrana și îmbrăcămintea. El nu ne spune doar că ȘTIE, doar că POATE, și doar că ÎI PASĂ, ci ne promite explicit că ne va da pâine și hrană. Și când Dumnezeu PROMITE un lucru, El îl va ÎMPLINI ÎNTOCMAI, căci este Dumnezeu. Fiecare iotă din lege se va împlini. Pământul și cerul vor trece, dar Cuvintele Sale vor rămâne. Noi ne putem juca de-a promisiunile și ne putem răzgândi. Dar Dumnezeu nu. Și El va împlini promisiunile Sale din pricina Sa, și nu din pricina noastră. El va împlini promisiunea pentru că El a făcut-o. Și Dumnezeu NU POATE să MINTĂ. Regele regilor nu poate înșela. El ÎȘI va împlini toate promisiunile din pricina NATURII SALE. Și acum ca glumă: dacă reușești să smulgi o promisiune din partea lui Dumnezeu, ești tare! Căci El O VA ÎMPLINI. El o va împlini CHIAR dacă tu vei uita promisiunea. El o va împlini chiar dacă pentru tine, în trecerea anilor, nu va mai conta așa de mult împlinirea promisiunii. El o va împlini chiar dacă tu NU VEI MAI VREA ca promisiunea să se îplinească. Dumnezeu nu poate minți. Și aici vorbim de promisiuni necondiționate.

Dumnezeu a promis lui NOE că indiferent ce vor alege oamenii, El nu va mai aduce potopul pe pământ. Pământul s-a umplut repede din nou de nelegiuire, dar Domnul nu a mai adus potopul. Cu siguranță că dacă promisiunea este condiționată, omul trebuie să își facă partea lui. Dar dacă o face, atunci poate fi încredințat că DUMNEZEU va împlini promisiunea Sa. Avraam ajunsese în punctul în care se bucura de Ismail, dar Domnul nu-și împlinise promisiunea. Deci Avraam era mulțumit cu Ismail. Pentru Avraam lucrurile erau în ordine. Dar pentru Dumnezeu NU! Dumnezeu trebuia să își îplinească promisiunea așa cum o gândise El! Și provoacă din nou credința lui Avraam. Și Avraam crede și Domnul își îplinește promisiunea în acel mod glorios care Îl reprezenta pe El.

Dacă ne uităm cu atenție în versetele 26 și 30 observăm că Dumnezeu NE PROMITE că ne va purta de grijă în ce privește hrana și îmbrăcămintea. Această promisiune este condiționată însă. O condiție o găsim în v.33, și o condiție o găsim în 2 *Tesaloniceni*: cine nu muncește, nici să nu mănânce. Și condiția din 2 Tes. este înglobată de fapt în condiția din 6:33. Cel care caută mai întâi preoția, caută să Îl reprezinte pe Dumnezeu și prin MUNCĂ. Deci, Dumnezeu promite tuturor copiilor Săi că dacă vor căuta mai întâi Împărăția și nu vor fi leneși, ci vor munci, Dumnezeu le va purta de grijă. Și atenție nu MUNCA va fi sursa hranei, ci purtarea de grijă divină. E o observație binevenită pentru cei care confundă CONDIȚIA de a munci, cu însăși SURSA hranei și mâncării. Mântuitorul nu insistă pe condiție, ci pe purtarea Sa de grijă. De fapt, 6:33 poate fi văzută ca o chemarea însoțită de o promisiune, și nu ca o condiție. Căci în v.26 și v.30 accentul nu cade pe vreo condiție, ci pe inima de Tată a lui Dumnezeu. Și în 5:45 Mântuitorul ne-a deschis ochii să vedem că Dumnezeu poartă de grijă și vrăjmașilor Lui. Și într-adevăr, vedem purtarea Sa de grijă și în viața celor necredincioși și în viața copiilor Săi cu puțină credință. Dumnezeu poartă de grijă unui copil al Său în lucrurile materiale chiar dacă acesta nu caută mai întâi Împărăția. Generozitatea lui Dumnezeu e mare, și condiția pare a fi de fapt una mică și de bun simț: să fii dispus să muncești și să nu stai degeaba. Acum, cazurile celor care refuză orice fel de muncă și așteaptă să le pice mâncarea din cer, sunt rare și patologice. Majoritatea oamenilor caută să muncească pentru hrană. Mântuitorul face promisiunea în acest context. Și să privim la cei pe care îi cunoaștem și la propria viață: toți au ce mânca și cu ce se îmbrăca. E adevărat că Isus face promisiunea aceasta copiilor Săi care caută mai întâi Împărăția. Dar în generozitatea Sa El poartă de grijă tuturor oamenilor. Dar acest lucru nu înseamnă că promisiunea vizează pe TOȚI oamenii. Dacă e să fim fideli textului ea vizează în mod explicit DOAR pe copiii Lui care caută mai întâi Împărăția. După cum ne spune psalmistul:

- *Am fost tânăr și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit și nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea. (Ps.36:25)*

Dar ce ne facem cu perioadele de foamete în care au murit zeci de mii de oameni? Sau cu creștinii care au murit înfomețați în prigoane? Trebuie să fim atenți la context. La fel cum porunca de a întoarce obrazul trebuie înțeleasă în contextul robiei romane sau a prigoanei directe, la fel și promisiunea purtării de grijă trebuie înțeleasă în contextul societății iudaice de atunci. Mântuitorul le promite în acel context că Dumnezeu le va purta de grijă. Dar tot în

Evangeliei le va vorbi și despre alte contexte. El le va vorbi despre contextul de prigoană când creștinii vor fi dați la moarte și, de ce nu, chiar și prin înfometare. Isus nu generalizează în mod absolut promisiunea din Matei 6. Ea este rostită în contextul unei societăți funcționale. Contextele extreme de prigoană, de război, de foamete înseamnă altceva. Dumnezeu poate să poarte de grijă și în acele contexte, și de multe ori a purtat de grijă în mod miraculos oamenilor în astfel de contexte. Dar au fost și situații când creștinii au murit de foame în astfel de contexte EXTREME. Dar noi nu trăim acum într-un astfel de context EXTREM și putem să spunem că această promisiune este valabilă pentru fiecare dintre noi. În contextul unei societăți funcționale, dacă vei căuta mai întâi Împărăția Lui, Dumnezeu îți promite că îți va da celelalte lucruri pe deasupra. Dar aceasta înseamnă că îți va purta de grijă cu privire la hrană și îmbrăcăminte. Trebuie să fim foarte atenți cu promisiunile divine pentru a nu spune mai mult decât spun ele. Trebuie să fim atenți la elementele de CONDIȚIONARE, la CONTEXTUL în care sunt valabile, și de asemenea, trebuie să fim atenți la CE SPUNE și la CE NU SPUNE promisiunea. El nu ne promite că ne va tot ce ne dorim noi, tot ce cerem, tot ce considerăm noi a fi nevoie legitimă, și nici că ne va împlini după agenda noastră toate nevoile noastre. Promisiunea are în vedere un MINIM, după cum spune și Pavel: dacă avem ce mânca și cu ce ne îmbrăca ne este de-ajuns. Însă Dumnezeu NU PROMITE că va ne da tuturor o carieră strălucită, o casă, o familie, copii, sănătate etc. Și acestea sunt nevoi legitime, dar Dumnezeu nu PROMITE că le va împlini. Promisiunea vizează doar hrana și îmbrăcăminte. Dar aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu POATE plusa peste ce a promis. Și când privim la noi și la cei din jur, majoritatea am primit MAI MULT decât Dumnezeu ne-a promis în mod explicit. Și deși promisiunea nu ne promite EXPLICIT mai mult decât hrană și îmbrăcăminte, spiritul ei ne dă mai mult de atât. Promisiunea și ansamblul revelației ne descoperă INIMA unui Dumnezeu care cunoaște TOATE nevoile noastre și căruia Îi pasă de ele, și care are în vedere viața noastră de acum și aici, precum și destinul nostru pământesc. Dar dacă pentru împlinirea nevoilor de bază El ne dă o promisiune explicită, pentru celelalte nevoi El are o agendă specială. Și în această agendă specială vizează MULT MAI MULT decât împlinirea nevoilor, vizează CREȘTEREA CREDINȚEI și modelarea noastră după chipul lui Isus. Și astfel, în domeniul celorlalte nevoi pământești, vom experimenta cu toții următoarele tipuri de situații:

- *Nevoi care ne vor fi împlinite din plin și repede fără să ne fi zăbătut pentru ele, fără chiar să ne fi rugat. Pur și simplu ne trezim în brațe cu darurile Sale. De exemplu SĂNĂTATEA ca stare de bine și funcționarea normală a organismului. Dumnezeu nu ne-a promis SĂNĂTATE, dar ne-o dă majorității dintre noi ca un DAR de sus. Majoritatea copiilor Săi văd, se pot mișca, pot merge zilnic la un loc de muncă. Un alt exemplu: părinți iubitori. Mulți dintre noi ne-am bucurat de niște părinți iubitori. Dumnezeu NU NE-A PROMIS acest lucru, dar unora dintre noi ni l-a dat din belșug fără să îl cerem. Dumnezeu plusează peste ce a promis pentru a ne arăta că Îi pasă și de celelalte nevoi, că știe că există și că se preocupă să le îplinească.*

- *Nevoi care vor fi împlinite DUPĂ o altă AGENDĂ.* Nevoia de casă e o nevoie legitimă. Să dorești un loc al tău pentru familia ta nu e o dorință rea, este o nevoie legitimă. Dar noi am dori împlinirea acestei nevoi acum și aici și ne-am dori și un anumit tip de casă. Agenda lui Dumnezeu va fi diferită de agenda noastră. Și El va ÎNTÂRZIA premeditat așa cum a făcut și în viața lui Avraam. Și vom intra într-un labirint lung, cu zbateri, cu încercări, cu vise spulberate, cu pierderi, cu suferință, cu curățiri, cu dezamăgire, cu disperare, cu renașterea speranței, cu certuri cu Dumnezeu, cu smerire și pocăință, cu zdrobirea eului în adâncimea lui. Dumnezeu va viza MUL MAI MULT decât CASA. El va porni de la o nevoie legitimă, de la un lucru care ne doare și pe care nu-l putem nega, și ne va provoca să umblăm prin CREDINȚĂ. Și tot ce a lucrat în inima lui Avraam prin așteptarea nașterii lui Isaac, va lucra și în inima noastră. Și ce va lucra în inima noastră va fi MAI DE PREȚ decât ISAAC ÎNSUȘI. Și venirea lui Isaac sau a casei nu va fi răsplata, ci o nouă experiență care te va apropia mai mult de Cel despre care am aflat în acest labirint că:
 - Este singura COMOARĂ și RĂSPLATĂ
 - Că nu este DATOR nimănui cu nimic
 - Că POATE face totul
 - Că ne FACE bine doar pe baza harului Său și nicidecum pe baza meritelor
 - Că orice dar primit de la El trebuie să slujească slavei sale și să nu ne îndepărteze de El
 - Că poate face MINUNI
- *Nevoi care NU VOR (MAI) FI ÎMPLINITE NICIODATĂ* pe acest pământ. Nevoia de a vedea este legitimă. Dar unii credincioși s-au născut orbi și au murit orbi. Sunt deci nevoi care nu vor fi împlinite niciodată sau poate doar pentru o vreme. Astfel, vom rămâne cu o parte din nevoile noastre neîmplinite până la restul vieții. Vor fi părinți care nu vor putea face niciodată un copil. Vor fi oamenii care nu vor mai putea merge vreodată. Vor fi soți care nu își vor mai vedea soția pe acest pământ. Un orfan nu va putea da timpul înapoi și să mai aibă o copilărie fericită. Și putem continua. Ce învățăm din aceste nevoi? Cu siguranță ce învățăm și din lecțiile de mai sus, dar învățăm și alte lecții specifice:
 - Că trăim într-o lume strâmbă a suferinței și necazului, că suntem în război și că trebuie să acceptăm calea crucii
 - Că este o mare minciună să cauți pe acest pământ fericirea și împlinirea absolută sau măcar un loc cald în care toate să meargă foarte bine.

- Că suntem trecători și că adevărata noastră ÎMPLINIRE este atunci și acolo
- Că Harul Său ne este de-ajuns și că prin Dumnezeu putem trăi în această lume și cu durerea unor nevoi neîmplinite

Dumnezeu ȘTIE de TOATE nevoile noastre și Îi PASĂ și suferă împreună cu NOI. Dar El are în vedere MAI MULT decât împlinirea nevoilor noastre. El vrea să ne vindecăm de țărână și să ne îmbogățim în El pentru eternitate, și ne promite că ajunși ACOLO, nu vom regreta nicicând labirintele neîmplinirilor pământești. Dumnezeu ne închide în labirintul nevoilor neîmplinite, căci aceasta e singura cale prin care eul poate fi zdrobit și noi ne putem umple cu adevărat cu El. Și deci ce este de făcut?

- Să ne bucurăm de promisiunea explicită cu privire la împlinirea nevoilor de bază și să spunem, ca și Pavel: dacă avem cu ce mânca sau cu ce ne îmbrăca ne este de ajuns!
- Să deosebim ce ne-a promis Dumnezeu de ce NU ne-a promis și să nu invocăm că ne-a promis explicit mai mult decât hrana și îmbrăcămintea.
- Să descoperim inima de Tată care știe de TOATE nevoile noastre.
- Să ne bucurăm de PLUSUL din viața noastră cu privire la celelalte nevoie împlinite, chiar dacă nu fac parte din promisiunea DIVINĂ.
- Să acceptăm LABIRINTUL întârzierii împlinirii unor NEVOI spre zdrobirea eului și umplerea noastră cu Singura Comoară.
- Să acceptăm durerea nevoilor ce nu vor fi niciodată împlinite pe acest pământ pentru a descoperi harul Său care ne este de-ajuns, pentru a rămâne străini și călători pe acest pământ și pentru a rămâne AȘTEPTĂTORI ai lumii viitoare. Căci, dacă ne-ar merge bine în toate domeniile pe acest pământ, oare cât am mai aștepta noi lumea viitoare?

Credința în inima de Tată rămâne cheia.

Mai întâi Împărăția

Ce înseamnă a căuta mai întâi Împărăția? Ce înseamnă a căuta Împărăția? În lumina Evangheliei după Matei înseamnă:

- Să cauți să înțelegi mai mult Împărăția
- Să cauți să extinzi mai mult Împărăția în viața ta

- Să cauți să extinzi Împărăția și în viața altora

Rugăciunea Tatăl nostru ne învață același lucru. Mai întâi ne rugăm ca Împărăția Sa să fie vie în noi, și apoi pentru pâinea cea de toate zilele. Cu alte cuvinte suntem chemați să aruncăm grijile legate de nevoile noastre la picioarele Lui, și eliberați de povara și defocalizarea îngrijorărilor să ne canalizăm preocuparea, energia și întreaga noastră ființă pentru Împărăția lui Dumnezeu. Să fim fascinați să înțelegem mai mult această Împărăție, apoi să o întrupăm mai mult în viețile noastre, apoi să trăim pentru creșterea acestei împărății în inima fraților și pentru extinderea ei în inima celor care nu-L cunosc pe Domnul. Și Dumnezeu ne promite că celelalte lucruri (hrana și îmbrăcămintea) ni se vor da pe deasupra. Atenție nu ni se spune să căutăm Împărăția PENTRU CA celelalte lucruri să ni se dea pe deasupra. Scopul rămâne Împărăția, și nu hrana și îmbrăcămintea. Mântuitorul ne îndeamnă să căutăm Împărăția lui Dumnezeu și NEPRIHĂNIREA LUI. De obicei, în căutarea hranei omul este dispus să facă o mulțime de compromisuri. El ne învață să căutăm să rămânem CURAȚI, având credința că Dumnezeu ne poate da celelalte lucruri fără să facem compromisurile care par de neocolit.

Dar Dumnezeu nu ne cere să plecăm din lume pentru a căuta mai întâi Împărăția. Ci El ne provoacă să căutăm mai întâi Împărăția în mijlocul lumii, când mergem la serviciu, când mergem la facultate, când mergem la cumpărături, când ne întemeiem o familie, când ne zidim o casă. Și e o provocare imensă. Căci, tendința firească este să facem toate aceste lucruri căutând mai întâi împlinirea nevoilor noastre. Mântuitorul ne cheamă pe culmi spirituale ametoitoare. El ne cheamă să căutăm MAI ÎNTÂI Împărăția atunci când facem lucrurile care duc la împlinirea nevoilor noastre de bază și la confortul nostru în această lume. Doar harul Lui ne poate ajuta să urcăm asemenea culmi.

Cum subordănăm tot ce facem Împărăției, intereselor lui Dumnezeu pe pământ? Cum subordonăm un proiect pământesc intereselor divine? Sunt trei condiții de bază:

- Să ne detașăm *de REZULTAT* și să îl lăsăm în mâna lui Dumnezeu fiind conștienți că Lui îi pasă de viața noastră pe acest pământ și, de asemenea, având în minte cele trei posibilități de răspuns la nevoile noastre: nevoi împlinite, împlinirea amânată, neîmplinire.
- De asemenea, să vedem în REZULTAT nu o fericire sau împlinire în sine, ci o posibilă MÂNGĂIERE din partea Lui pe drumul crucii. Uneori putem avea impresia că împlinirea unui confort pământesc ne va duce la acea oază de odihnă și împlinire pe care tot o căutăm. De exemplu, trăiești o perioadă în care nu ești angajat și te lupți cu tot felul de ispite legate de faptul că nu ai serviciu. Și luptele sunt foarte intense. Angajarea devine în mintea ta mai mult decât o angajare, devine O IZBĂVIRE de luptele și ispitele prezente. Și cu cât ispitele sunt mai puternice, cu atât IZBĂVIREA devine mai mare, și la fel și dorința de a ne angaja. Și vom avea impresia că dacă ne vom angaja se vor duce toate problemele

și toată suferința din viața noastră și vom trăi în sfârșit fericiți până la adânci bătrâneți. Dar NU ESTE AȘA! Angajarea va însemna încheierea binevenită a unor lupte spirituale, a unei perioade de disconfort. DAR, după ce ne angajăm descoperim că:

- Angajarea nu ne oferă ÎN SINE acea împlinire pe care o speram
- Angajarea deschide poarta unor noi bătălii spirituale, unor noi tipuri de disconfort.

Deci, nu e corect să vedem în angajare MAREA IZBĂVIRE. Da, este o mângâiere binevenită, dar nu este în sine o sursă de ÎMPLINIRE, și de asemenea, nu este sfârșitul RĂZBOIULUI. De obicei, serviciul deschide poarta unor bătălii MAI MARI decât cele din perioada în care nu eram angajați. De fapt, viața este un ȘIR de laboratoare formative. Și un laborator formativ presupune disconfort, provocări, greutăți. E adevărat că trecerea de la un laborator formativ la unul nou este o perioadă mai liniștită și de odihnă binevenită. Dar să nu uităm că trecerea într-o nouă etapă mult așteptată de sufletul nostru, înseamnă trecerea într-un NOU laborator formativ. Dacă dorim să trecem într-o nouă etapă (de la etapa de șomer la cea de angajat) pentru că vedem în noua etapă marea izbăvire, fericirea și în sfârșit acea perioadă de liniște și pace, fără suferințe și fără probleme, NE ÎNȘELĂM AMARNIC. Trecerea într-o nouă etapă înseamnă că ne luăm rămas bun de la un laborator formativ, dar că intrăm în altul care s-ar putea să ne producă mai multe provocări și mai mult disconfort. Și de obicei în creșterea spirituală laboratoarele formative devin din ce în ce MAI COMPLICATE și produc disconfort și mai mare. Și de obicei când privim la laboratoarele anterioare din care doream să scăpăm, zâmbim, căci vedem cât de UȘOR era atunci comparativ cu provocările din NOUL LABORATOR de la care în naivitatea noastră SPERAM izbăvirea și LINIȘTEA! Este un act de mare ÎNȚELEPCIUNE să te raportezi la viață ca la un șir de laboratoare formative și să accepți că acestea vor deveni din ce în ce mai complicate. Și atunci nu vei mai trăi marea minciună de a dori nebunește să treci în următoarea ETAPĂ. Căci știi că colo vor urma noi bătălii, mai grele. Și de asemenea mai accepți că ÎNTREAGA VIAȚA este o luptă și o formare, și că NU EXISTĂ acea perioadă de liniște și PACE pe care o căutăm! Și de asemenea, mai înveți că ÎMPLINIREA (în forma ei limitată dar veritabilă) o POȚI AVEA ACUM și AICI prin Harul lui Dumnezeu care ne este de-ajuns acum și aici. Dacă mintea noastră mai funcționează după tiparul: să treacă acel hop, și APOI..., încă nu am înțeles puterea harului. El ne este de-ajuns ACUM ȘI AICI. Această nu înseamnă că perioade de ispitire nu sunt limitate în timp și că nu este legitim să treacă cele 40 de zile de ispitire. Nicidecum! E esențial să știi că diavolul te va lăsa...dar și că te va lăsa PÂNĂ la o vreme. Înțelegem, deci, că trecerea unei perioade de ispitire ne dă o perioadă binevenită,

dar LIMITATĂ de RĂGAZ în care ne putem pregăti pentru următoarele confruntări, pentru următoarele laboratoare formative. Devenim MATURI când renunțăm odată la dorința unei vieți liniștite și confortabile.

Și legat tot de împlinirea nevoilor noastre pământești trebuie să înțelegem că o perioadă de neîmplinire a acestora nu se compensează neapărat printr-o perioadă ulterioară de împlinire a acestora. Compensarea trebuie văzută prin comorile adunate *din Dumnezeu* în procesul formativ pe care l-a reprezentat perioada de neîmplinire, comori pe care le degustăm AICI și ACUM, dar de care ne vom bucura cu adevărat ATUNCI și ACOLO.

O perioadă prelungită de chirie, de mutat de colo colo și fără casă e o perioadă dificilă. 10 ani de chirie nu e ceva ușor. După 10 ani familia în cauză reușește să se mute la casa ei. E o mare bucurie, e o mare mângâiere. Dar mare atenție: 10 ani nu pot fi recuperați. Cei 10 ani au însemnat 10 ani fără casă și punct. Dacă familia caută în noua perioadă cu casă o COMPENSARE în sine a perioadei fără casă se plasează pe un teren minat și periculos. Căci dacă, ca la Sunamita, darul mult așteptat (e vorba de casă acum), va fi luat înapoi!? Cel mai înțelept este să ACCEPȚI perioada fără casă ca atare și să te bucuri de comorile din Dumnezeu culese prin acest laborator formativ. Poți primi cu bucurie mângâierea adusă de o casă, dar fiind conștient că e un dar care vine din mâna Dătătorului, și că darul poate fi luat înapoi, dar Dătătorul e marele DAR care rămâne ETERN lângă noi. E înțelept deci să nu cauți în perioada de împlinire a unei nevoi o compensare pentru perioada de neîmplinire a acelei nevoi. Fiecare perioadă trebuie luată ca atare, și subordonată culegerii adevăratelor comori.

- Să renunțăm *la CALEA ușoară*, la confort, și să ACCEPTĂM cu maturitate și o cale mai grea, a crucii, a suferinței. Să acceptăm complexitatea vieții și să ne înarmăm cu gândul că vom suferi pe pământ din pricina Lui. Astfel, nu ne vom aștepta ca totul să meargă STRUNĂ, ci vom pune în calcul surprizele, obstacolele, schimbările, greutățile.

După ce împlinim în inima noastră condițiile de mai sus avem LIBERTATEA să căutăm mai întâi Împărăția ASTFEL:

- a. Să vedem în procesul împlinirii aceluia proiect pământesc o *EXPERIENȚĂ de cunoaștere*, o experiență prin care Dumnezeu vrea să ne descopere mai mult tainele Împărăției. Atenția noastră deci, nu va fi focalizată pe rezultat și nu va distrasă nici de greutăți, ea va căuta să vadă slava lui Dumnezeu care se poate revela prin acel proces.
- b. Să vedem acel proces *UN LABORATOR FORMATIV* în care Dumnezeu vrea să ne conștientizeze de noi boli ale inimii și vrea să ne ajute în vindecarea lor. Astfel

nu ne vom speria de greutate. De obstacole, de schimbări de plan, căci știm că bolile ies la suprafață și capătă vindecare în situații de criză, de presiune și disconfort. Orice operație a inimii presupune suferință, iar cu cât vindecarea e mai adâncă, cu atât durerea e mai mare.

- c. Să vedem în acel proces ***OPORTUNITATEA de a interacționa cu mulți oameni, cu oameni noi***, față de care putem fi sare și lumină, față de care putem transmite din mireasma cunoștinței lui Hristos.

Să luăm ca exemplu zidirea unei case. Abordarea firească este: ne dorim o casă pentru confortul nostru pământesc și ne dorim ca totul să meargă strună și cât mai ușor. Dar ce înseamnă a căuta MAI ÎNTÂI Împărăția? Înseamnă a închina de la început acea casă Domnului, înseamnă a dori zidirea acelei case nu doar pentru confortul pământesc, ci mai ales pentru ca acea casă să fie un loc în care Numele Domnului să fie slăvit, în care frații să se poată întâlni să aibă părtășie, și în care mulți oameni să îl cunoască pe Domnul. Apoi, să lăsăm rezultatul în mâna Domnului: El va decide CÂND casa va fi gata. Apoi în procesul zidiri casei ne vom elibera de ideea de a fi cât mai repede și cât mai ușor, și vom accepta de la început posibilitatea unui proces mai complicat, în care vom fi atenți: la ce vrea Dumnezeu să ne descopere despre Sine, la ce vrea să vindece în inima noastră și la toți oamenii cu care El vrea să ne intersecteze în acest proces. Și pentru acești oameni ne vom ruga, vom încerca să fim sare și, de ce nu, poate le vom vesti verbal și Evanghelia! Eliberați de rezultat și ideea unui proces ușor, ne vom putea focaliza atenția spre slava lui Dumnezeu, spre vindecarea inimii noastre și spre oamenii cu care ne vom intersecta. Toate aceste lucruri vor fi ***MAI IMPORTANTE*** decât proiectul în sine.

Și când ne vom muta în casă, o vom închina Domnului, ne vom bucura în Domnul și o vom vedea ca pe o mângâiere din partea Domnului. În același timp nu ne vom alipi de ea ca de ceva în sine, nu vom încerca să vedem în ea o răsplată sau o compensație pentru toți anii petrecuți în chirie. Vom fi conștienți că orice dar poate fi luat înapoi, și că răsplata este ce am cules în această perioadă din marele Dătător.

Ziua de azi versus ziua de mâine

Și nu în ultimul rând, Mântuitorul ne îndeamnă să trăim AZI, să nu ne pierdem prezentul gândindu-ne la ziua de mâine. Nici nu știm dacă va fi ziua de mâine, și nici cum va fi ziua de mâine. Mântuitorul ne îndeamnă să luăm fiecare zi în parte. Ajunge zilei necazului ei. Fiecare zi are un necaz, o provocare. Și e suficient. De ce să mai adăugăm și necazul de mâine? La ce ne ajută? Nu e înțelept deloc. Fiecare zi trebuie luată în parte. Fiecare zi trebuie trăită în parte. Viața e o aventură. Fiecare zi are încercările ei, dar și resursele și mângâierile ei. Deci, să trăim AZI. Și dacă Azi avem ce mânca și cu ce ne îmbrăca este MINUNAT. Este de ajuns.